

Evelyn Anthony
**The Occupying
Power**

မြတ်ဦး

စိုးမိုးသူ

(၁)

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော လမ်းကျယ်ကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်အယ်ပင်ကြီးများ စီတန်းနေ၏။ လမ်းထဲရှိ အိမ်များမှာ အုတ်နံရံများ ၊ သံပန်းသံတံခါးများ ဖြင့် ကာရံထား၏။ လူနေအိမ်ခြေကတော့ ခပ်ကျဲကျဲပင်။ ဤနေရာကား လူချမ်းသာများ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်။ သို့သော် မနေ့တစ်နေ့ကမှ ခေတ်ပျက်သူဌေးဖြစ်ပြီး ကြွားလုံးသန်နေသည့် လူချမ်းသာများ မဟုတ်။ သည် လမ်းထဲမှ လူများက ဆင်ပိန်ကွဲတွေ။ လူနေမှုအဆင့်အတန်းကို အလေးထားဂရုစိုက်တတ်သည့် ကမ္ဘာ့မြို့တော်ကြီးတွေထဲတွင် တစ်မြို့အပါအဝင်ဖြစ်သည့် ဤမြို့တော်ကြီးတွင် အဆင့်မြင့်မြင့် တသီးတသန့် နေထိုင်ကြသူတွေ။

လမ်းထဲသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှိုမ့်ဝင်လာသည့် အငှားကားကလေးသည် မြင့်မားလှသော သံတံခါးကြီးတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။ သံတံခါးကြီး၏ ထိပ်တည့်တည့်တွင် ဖောင်းကြွရပ်လုံး ဖော်ထားသည့် တံဆိပ်တစ်ခုရှိ၏။ သံလွင်ရွက်နှစ်ရွက် ဝိုင်းပတ်ထားသည့် အလယ်တွင် ကျွဲချုံတင်ချောင်းနှင့် သရဖူတစ်ခု၊ အငှားကားယာဉ်မောင်းက ခါးကိုင်းပြီး နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည် ။

"ဗရွန်းလမ်းဆိုတာ ဒီလမ်းပါပဲ ခင်ဗျာ"

ကားထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာသည် ။ ခြေသလုံး
တုတ်တုတ်ကြီးတွေနှင့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်မိန်းမ၊ ဆင်းလာပုံက
ဖိုသီဖတ်သီ၊ စကတ်ပေါ်တွင် အရောင်မှို င်းမှို င်း ကုတ်အင်္ကျီ
ထပ်ပတ်ထားသည် ။ ဒေါက်မပါသော ရိုးရိုးဖိနပ်တစ်ရန် စီးထားသည် ။
မျက်စိပသာဒ မဖြစ်လှသည့် ဦးထုပ်ပျော့၏ အောက်မှ
ထိုးထွက်နေသည့် ဆံပင်များမှာ အဖြူရောင်သမ်းနေပြီ ဖြစ်၏။

အမျိုးသမီးက လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်သည် ။ ကားခအတိအကျကို
ထုတ်ပေးသည် ။ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေပြီးမှ ဘောက်ဆူးငွေ
မဆိုစလောက် ထပ်ပေးသည် ။ ယာဉ်မောင်းက ငွေကို ယူပြီးသည် နှင့်
ကျေးဇူးစကား မဆိုတော့ဘဲ ဂီယာကို ဆောင့်ထိုးကာ ဝေါခနဲ
မောင်းထွက်သွားသည် ။

အမျိုးသမီးကြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ရပ်ရင်း သံပန်းတံခါးကြီးကို
မော့ကြည့်နေ၏။ သံဝင်းတံခါးကြီးနှင့် တော်တော်လှမ်းသည့်နေရာတွင်
သုံးထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးကို မြင်နေရသည် ။ မျက်နှာစာတွင်
ရှေးဟောင်းအနုပညာလက်ရာများ ဖြင့် အလှဆင်ထားသည့် မီးခိုးရောင်
ကျောက်သားတိုက်အိမ်ကြီး။ ဆယ့်ရှစ်ရာစုနှစ် ဗိသုကာတစ်ဦး၏
လက်ရာ။

အိမ်ကြီးဆီသို့ သွားရန် ကွန်ကရစ်လမ်းကလေး ခင်းထား၏။
လူသွားလမ်းကလေး အဆုံး၊ အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်များ ၏ အခြေတွင်
ဧရာမကျောက်သားပန်းအိုးကြီးနှစ်လုံး ရှိ၏။ ပန်းအိုးကြီးတွေထဲတွင်
ပန်းများ ဝေဆာဖူးပွင့်နေ၏။

အမျိုးသမီးကြီး မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည် ။
သံဝင်းတံခါးကြီးကြားမှ လှမ်းကြည့်နေသည် ။ ဘာဆက်လုပ်လို့

လုပ်ရမှန်း မသိပုံမျိုး။ ပါရီမြို့တော်သို့ သူရောက်လာသည် မှာ
မနေ့ညကမှ ။ မနေ့ညကဆို သူ တည်းသည့်
အပေါ်စားတည်းခိုခန်းကလေးထဲတွင် တစ်ညလုံး စိတ်ဆင်းရဲစွာ
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေခဲ့၏။

သူသည် ခုလို တိုင်းတစ်ပါးသို့ ခရီးသွားခြင်းမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
မပြုလုပ်ခဲ့ဖူးပေ။ သူ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့သည့် စစ်ကြိုခေတ်
ဂျာမနီပြည်က တိုင်းတစ်ပါးသို့ ခရီးသွားလည်ပတ်ခြင်းမျိုးကို
လုံးဝအားပေးခဲ့သည် မှ မဟုတ်ဘဲ နောက်တော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး
ဖြစ်လာသည် ။ သူလည်း ဆေးရုံတစ်ရုံတွင် အချိန်ပိုင်းအလုပ်တစ်ခု
ဝင်လုပ်ရင်း အိမ်မှုကိစ္စများ ဖြင့် ပိနေခဲ့၏။

သူ့ခင်ပွန်းသည် ပြင်သစ်ပြည်သို့သွားရပြီး
ပါရီမြို့ပြင်တစ်နေရာတွင် တာဝန်ကျနေတုန်း တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်
မှန်မှန်ရေးခဲ့သည့် စာများကို အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ဖတ်ပြီး
အလွမ်းဖြေခဲ့ရ၏။ စာများ ပါ အကြောင်းအရာများကတော့ ဘာမျှ
ထူးခြားလှသည် မဟုတ်။ မာကြောင်း၊ သာကြောင်းနှင့်
သားသမီးတွေအကြောင်း သတင်းမေးသည့် စာများ သာ ဖြစ်၏။ သူက
ခုထက်တိုင် သည် စာများကို ကတ်ထူဘူးကြီးတစ်ဘူးထဲ ထည့်ပြီး
တရိုတသေ သိမ်းထားခဲ့၏။ ခုဆို စာရွက်တွေ ဝါကြန်နေပြီ။
စာရွက်အဖျားတွေ ရိပြကုန်ပြီ။

သူတို့ ၏ အိမ်ထောင်သက်မှာ သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ သို့တိုင်
သူကတော့ သူ့ယောက်ျားကို ချစ်ခင်ဆဲ မြတ်နိုးဆဲပါ။ သည်
အချစ်စိတ်နှင့် အဆုံးစွန်သော ကြံရာမရ စိတ်ကပင် သူ့အား ယခုလို
လမ်းခရီးထွက်လာဖြစ်အောင် တွန်းလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည်

မိမိ၏ မွေးရပ်မြေမှ ပါရီသို့ အရောက်လာခဲ့ပြီ။ မိမိတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မမြင်ဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်နေပြီ။ သူ ဘယ်သူဆိုသည် ကို သိပါလျှင် ထိုမိန်းမက သူ့ကို လက်ခံတွေ့ဆုံပါ့မလားမသိ။

အကျည်းတန်တန် ဦးထုပ်ကြီးအောက်မှ သူ့မျက်လုံးပြာပြာတွေ မွေးကျဉ်းသွား၏။ သက်လတ်ပိုင်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့မျက်နှာတွင် ဇရာ၏ အရေးအကြောင်းများ ထင်စပြုနေပြီ။ သို့တိုင် ငယ်နုစဉ်က အလှရိပ်များ ထင်ကျန်နေဆဲပင်။ သူ့မျက်လုံးအရောင်နှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းပုံစံများက နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းနေဆဲရှိသေးသည်။

သူ အိမ်ထောင်ကျတုန်းကဆို သူ့အသက် နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးသည်။ ကိုယ်ကာယ အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်ပြီး ကျက်သရေရှိသည့် မိန်းမလှကလေးဖြစ်ခဲ့၏။ ခုတော့ သူ့ရပ်ရည်က ကြမ်းနေပြီ။ ပုံပျက်နေပြီ။ စစ်ပြီးခေတ်ကာလများ တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုများ၊ သောကပရိဒေဝများ ၏ ရလဒ်များ ဖြစ်၏။

ယခု သံဝင်းတံခါးကြီး ကာရံထားသည့် မဟာစံအိမ်ကြီးထဲရှိ အခြားမိန်းမသားတစ်ဦးကကော။ သူသည် ကော ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည့် ခေတ်ကာလများ ၏ ဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံနိုင်ပါရဲ့ လား။ မိမိ၏ ယောက်ျားနှင့် သည် မိန်းမ ဆုံတွေ့သိကျွမ်းစ ကာလတုန်းကအတိုင်း ချောမောလှပနေဆဲလား။ သည် မိန်းမရဲ့ နာမည်က လူးဝီလေ။ မြို့စားကတော် လူးဝီဘားနာဒ်ပေါ့။

သူက ထိုနာမည်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်ပြီး ရေရွတ်လိုက်၏။ ပါရီအထက်တန်းလွှာ အသိုက်အဝန်းတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသူတစ်ဦး။ တော်သည် ၊ လျင်သည် ၊ ကိုယ့်မြင်း

ကိုယ်စိုင်းနေသည် ။

အမျိုးသမီးကြီး ထူးထူးထွေထွေ ဆက်စဉ်းစားမနေတော့။
သံတံခါးကြီးကို ဆွဲဖွင့်သည် ။ ခြံဝင်းထဲ ဝင်သည် ။ သူ့အမူအရာက
ခက်ထန်နေသည် ။ မာကျောနေသည် ။ မိမိ မသိကျွမ်းသူတစ်ဦးနှင့်
ရင်ဆိုင်ရမည့်အတွက် ရင်ထဲခိုတွယ်နေသည့် စိုးရိမ်စိတ်ကို
ခက်ထန်မာကျောမှုများ ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည် ။

ခုလို အရဲစွန့်လာရခြင်းမှာ ဟိန့်ဇ်အတွက်ပါ။ သူ့လင်သည်
အတွက်ပါ။ ဟိန့်ဇ်အတွက်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် မည်သူ့ကိုမဆို သူ
ရင်ဆိုင်ဝံ့ပါသည် ။ ယုတ်စွာအဆုံး လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများ စွာ
ဟိန့်ဇ်ကိုယ်တိုင် အရူးအမူး စွဲချစ်ခဲ့သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပင်
ရင်ဆိုင်ဖို့ ဝန်မလေးပါ။

သူက ခြံဝင်းကို ဖြတ်လျှောက်သွားသည် ။ ပြီးတော့ လူခေါ်
ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် လူးဝီက တယ်လီဖုန်းဆက်နေသည် ။ သူက
အိမ်ခန်းလေးကိုပင် ရုံးခန်းအဖြစ် သုံးထားသည် ။ အခန်းထဲတွင်
စာရေးစားပွဲတစ်လုံးနှင့် စာရွက်စာတမ်းများ ထည့်သည့် ဗီရိုတစ်လုံး
ရှိ၏။ နောက်ပြီး အိမ်တွင်းဆက်သွယ်ရေးလိုင်း
တွဲဖက်ဆက်သွယ်ထားသည့် တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးလည်း ရှိသည် ။
သူနံဘေးတွင် စားပွဲတင် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးကို ဖွင့်ထားသည် ။
ကလောင်တံ ကိုင်ထားသည့် သွယ်လျလျလက်ချောင်းများ ပေါ်ရှိ
လက်သည်းများကို လှလှပပ အရောင်တင်ထားသည် ။ သူက နောက်
ဆယ့်ငါးရက်အကွာလောက်ရှိ နေ့တစ်နေ့ပေါ်တွင် နာမည်တစ်ခုနှင့်
အချိန်တစ်ချိန်ကို ရေးမှတ်နေ၏။

တယ်လီဖုန်းထဲသို့ စကားပြောရင်း ပြုံးလိုက်သည် ။

"ဒါပေါ့ ရောလ်၊ ကျွန်မ လာမှာ ပါ၊ ရှင်ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ပန်းစည်းအတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထပ်ပြောပါရစေ။ ဟုတ်ပြီလေ တဲ့တာ"

အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည် ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခေါင်းပြူဝင်လာသည် ။ မိန်းကလေးက လူးဝီနှင့် ရုပ်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်။ သို့သော် အနေအထိုင် ဟန်ပန်အမူအရာကတော့ တခြားစီ။ ကောင်မလေးက သူ့မေမေကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းလျက်

"ဘာလဲ၊ သစ္စာရှင်ကြီး ရောလ် ဆက်ပြန်ပြီလား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ သမီး သိသားနဲ့ ။ မလှောင်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ သူ့ခမျာ သဘောကောင်းရှာပါတယ်"

"အာ.. ဒီအဘိုးကြီးက စိတ်ပျက်စရာကြီးပါ"

ကောင်မလေး အခန်းထဲ ဝင် လာပြီး စားပွဲစွန်းတွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်သည် ။ ကောင်မလေးသည် သူတို့ ခေတ် နောက်ဆုံးပေါ်ပုံစံအတိုင်း ပိန်လိုသွယ်လျလွန်းလှသည် ။ ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများက ဘောင်းဘီနှင့် ရုပ်အင်္ကျီ။ ခြေထောက်တွင် ခြေအိတ်မပါ။ ပတ္တမြားဖိနပ်ပဲ စီးထားသည် ။ ရှည်လျားဖြောင့်တန်းသော ဆံပင်များ သည် ပခုံးသားများကို ကျော်လွန်ပြီး ဖားလျားကျနေ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မိတ်ကပ်များ ခြယ်သထားခြင်းမရှိ။ သူက သူ့မေမေ၏ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ပြီး မွေးမွေးပေးလိုက်သည် ။

"မေမေနော်။ ဒီအဘိုးကြီးကိုများ သွားမယူလိုက်ပါနဲ့ နော်။

ဒီအဘိုးကြီးက ရွံစရာ၊ တန်ပြန် တော်လှန်ရေးသမားကြီး မေမေရဲ့ "

လူးဝီက သူ့သမီးကို မော့ကြည့်လျက်..

"သူ့အသက်က မေမေနဲ့ အတူတူပါပဲ သမီးရဲ့ ။ နောက်ပြီး သမီးလည်း မေမေအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသားနဲ့ သမီးရယ်။ မေမေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူပါဘူး။ ဟဲ့ ဟဲ့.. ဒီစာရွက်တွေပေါ် တက်မထိုင်နဲ့ လေ။ အဲဒီစာရွက်တွေက မေမေ မဖတ်ရသေးဘူးကွဲ့."

ဆိုဖီဘားနာဒ် စားပွဲပေါ်မှ လျှောဆင်းလိုက်၏။ ရုပ်အင်္ကျီ ရှေ့အိတ်ထဲမှ ပြားချပ်နေသော စီးကရက်တစ်ဘူး ထုတ်ယူသည် ။ စားပွဲတင်မီးခြစ်ကို ခြစ်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသည် ။ ဂိုလွိုင်စေ စီးကရက်မီးခိုးငွေ့များကို သူ့မေမေ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ပြီး မှုတ်ထုတ်သည် ။

ဆိုဖီ အသက်က သုံးဆယ်ရှိပြီ။ သို့သော် သုံးဆယ်ရှိသည် မထင်ရ။ နုပျိုသည် ။ စိမ်းဆတ်ဆတ်နိုင်သည် ပင် ထင်ရ၏။ သမီးငယ်ကို မော့ကြည့်နေသော လူးဝီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အကြင်နာကဲရိပ်များ လွှမ်းနေ၏။ သူ့မှာ သားသမီးနှစ်ယောက်ရှိသည့်အနက် ဆိုဖီက အငယ်မ၊ ရုပ်အဆင်းသွင်ပြင်အရ သူ့ဖေဖေနှင့် အရမ်းတူသည် ။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ရေးရာကျတော့ လူးဝီအတိုင်းပင်။

ဆိုဖီတွင် အိမ်ထောင်မရှိသေး။ သို့သော် လက်ဝဲသမား စာရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့် အတူနေသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ပုံမှန်ရန်ဖြစ်တတ်ကြသည် ။ ပြီးတော့ ပုံမှန်ပြန်ပြီး သင့်မြတ်တတ်ကြသည် ။ ဆိုဖီလည်း တော်လှန်ရေးကို ယုံကြည်သည့် တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦးပင်။ သူက သူ့မေမေတို့ ခေတ်မှ အတွေးအခေါ်ဟောင်းများကို တိုက်ဖျက်ပစ်ရမည်ဟု

စွဲမှတ်လက်ခံထားသည် ။ သို့ပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြား
နားလည်မှုရှိသည် ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ကြသည် ။
လူးဝီသည် သားကြီးနှင့်စာလျှင် သမီးငယ် ဆိုဖီနှင့်ပိုပြီး
တရင်းတနှီးရှိသည် ။

လူးဝီ၏ သားကြီး ပေါလ်ကတော့ အေးအေးမှန်မှန် နေတတ်သည် ။
ရှေးဆန်သည် ။ နောက်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများ တွင်
လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေသူ။ ပေါလ်သည် ဖရန်ဆွာဒေသူလေးနှင့်
လက်ထပ်လိုက်သဖြင့် ပေါလ်၏ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စများကို
ထူးခတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည် ဟု ဆိုဖီက ဆိုသည် ။ ဆိုဖီ စွဲချက်ကို
လူးဝီက ငြင်းဆိုခြင်းမရှိခဲ့။

တကယ်တော့ ပေါလ်က သားလိမ္မာတစ်ယောက်။ ထို့အတူ
ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်နှင့် လင်ကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။
သူ့ညီမ၏ မညာမတာ ဝေဖန်ချက်အရဆိုလျှင် ပေါလ်သည်
အလွန်မတန် ပျင်းရိပြီးငွေ့စရာကောင်းသည့်
ယောက်ျားသားတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ ရထားသည့် မိန်းမမှာ
စည်းကြီးကမ်းကြီးထဲက ဖြစ်သဖြင့် သူ့မှာ မလူးသာမလွန့်သာ
ဖြစ်နေရ၏။

သူတို့ လင်မယားက လူးဝီအပေါ်တော့ တာဝန်ကျေကြသည် ။
လူးဝီကို ခင်မင်နှစ်လိုကြသည် ။ လူးဝီကလည်း သူတို့
လင်မယားအကြား ဘယ်တော့မျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမပြု။ သို့သော်
ဆိုဖီ၏ ချစ်ဖော်များ နိုင်ငံရေးအယူအဆများ နှင့် ပတ်သက်၍ မူ
လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးက မနှစ်မြို့ကြ။ စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်ကြရသည် ။

"မေမေ၊ သမီးမေမေ့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး နော်။
မေမေတို့ အလှူခံအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟင် "

"သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ဒီညတောင် ဒီမှာပဲ အစည်းအဝေးလုပ်ဖို့
ခေါ်ထားသေးတယ်။ မေမေတို့ မှန်းတာထက် ပိုပြီး ရလိမ့်မယ်လို့
ထင်ပါတယ် "

"ယုတ်စွအဆုံး မေမေ့ အားထုတ်မှုတွေကတော့ ထင်ရှားပါတယ်
မေမေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို စုပေါင်းဒါနတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သမီး
ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာတော့ မေမေ သိပါတယ်နော် "

"အိုး.. သိပါတယ်ကွယ်၊ မေမေ သိပါတယ်။ ပေးစမ်းပါဦး မေမေ့ကို
စီးကရက် တစ်လိပ်လောက် "

ဆိုဖီ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့ပြီ..

"ရှေ့၊ ဒါ့ထက် ရောလ်က ဘယ်တဲ့ လဲ။ ညစာစားဖို့ ချိန်းပြန်ပြီလား "

"ပြဇာတ်ကြည့်ဖို့ ပါ။ နော်မာရဲ့ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ရုံတင်မယ်လေ။
မေမေ လိုက်ကြည့်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ် "

"အင်း.. ထူးတော့ ထူးဆန်းသားနော်။ ပါရီမှာ ရှိတဲ့
ယောက်ျားတွေထဲက တစ်ဝက်လောက်ဟာ မေမေ့နောက်ကို အငမ်းမရ
လိုက်နေကြတယ်။ ဒီအထဲမှာ မေမေက လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံး
လူငှက်တုံးကြီးနဲ့ တွဲသွားဖို့ ရွေးတယ်။ မေမေရယ်.. မေမေ ဘာဖြစ်လို့ များ
ပွဲလယ်တင့်ပြီး ရင်ခုန်စရာကောင်းတဲ့ ချစ်ဖော်တစ်ယောက်လောက်
မရှာသေးတာလဲဟင်။ အဲဒီလို အတွဲလေးတစ်ယောက်လောက်ရှိရင်
မေမေ့အတွက် ကောင်းမယ်။ ခုလိုကော်မတီအလုပ်တွေနဲ့
ပိနေတာထက်တော့ ကောင်းမယ် မေမေရဲ့ "

"မေမေ အတွဲမလိုချင်ဘူး။ နောက်ပြီး ရောလ်ကို မေမေ ခင်တယ်၊ သူဟာ မေမေရဲ့ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတစ်ယောက်။ ကော်မတီအလုပ်တွေ လုပ်နေရတာကိုလည်း မေမေ သဘောကျတယ်။ ကဲ.. သွားတော့။ ငါ့ကို လာပြီး ဆရာလုပ်မနေနဲ့ "

"မေမေက ဒီအဘိုးကြီးကို တွဲနေမှာ ပေါ့။ ဒီအဘိုးကြီးက မေမေ့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဖေဖေသာရှိရင် ခုလို မေမေ့ဘဝရဲ့ အချိန်တွေကို အလဟဿဖြုန်းတီးပစ်နေတာမျိုး အားပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ မေမေ့အနေနဲ့ တစ်သက်လုံး အတိတ်ထဲမှာ ပဲ နစ်မြုပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မေမေရဲ့ "

"ကဲ.. ကဲ.. မရွှေဆိုဖီ။ မနက်စောစောစီးစီး အဲဒါတွေ စမလာစမ်းပါနဲ့ အေ။ မေမေ လက်ရှိဘဝမှာ ပျော်နေတယ်၊ မေမေ့မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိတယ်။ ညည်းပြောတဲ့ ချစ်ဖော်ဆိုတာလည်း မေမေ မလိုချင်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ရောလ်နဲ့ ယူဖို့ လည်း မေမေ မရည်ရွယ်ဘူး။ ကဲ.. မေမေ့အလုပ်ကလေး လုပ်ပါရစေဦး။ သမီး အားမယ်ဆိုရင် နေ့လယ်စာ အတူစားကြမယ်လေ"

"သမီးအားပါတယ်။ ဂျီရတ်တော့ သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း သူ့နေ့လယ်စာ သူ ဝယ်စားပစေ။ သမီး သူ့ကို အမြင်ကတ်လွန်းလို့ "

သည် စကားမျိုးတွေ ရိုးနေပြီဖြစ်သော လူးဝီက ဘာမျှမပြော။ သဲ့သဲ့မျှသာ ပြုံးနေသည် ။ ဂျီရတ်၏ ပျော့ကွက်၊ ညံ့ကွက်နှင့် စရိုက်မှန်ကို တစ်နေ့နေ့တွင် ဆိုဖီ သိလာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ဇာတ်လမ်း အလိုအလျောက် ရပ်သွားလိမ့်မည်။ ခုချိန်ထိတော့ သမီးငယ် ဆိုဖီဘက်က ထိခိုက်နစ်နာစရာ

ဟုတ်တိပတ်တိ မတွေ့ရသေး။ သည် တော့ လူးဝီအနေဖြင့် အခြေအနေ
စောင့်ကြည့်နေလိုက်ရုံပေါ့။

"ကဲ.. မေမေ စိတ်အေးချမ်းသာ နေနိုင်အောင် သမီးသွားတော့မယ်။
ဒါပေမဲ့ သမီး တက်လာတာ မေမေ့ကို ပြောစရာရှိလို့ မေမေရဲ့ ။
အော က် ထ ပ် မှာ မေမေနဲ့ တွေ့ချင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ရောက်နေတယ်။ မေမေ့ကို ပြောလိုက်မယ်လို့ ဂတ်စတန်ကို သမီး
ပြောထားတယ်"

"ဘယ်က မိန်းမလဲ။ ဒီမနက် မေမေနဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတာ
ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ဘယ်သူတဲ့ လဲ"

"မသိဘူးလေ"

ဆိုဖီပြောပြီး တံခါးဆီသို့ သွားကာ တံခါးဖွင့်သည် ။

"သမီး သူ့ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးဘူး။ ဂျာမန်မကြီး မေမေရဲ့ ။
သူ့နာမည်က မင်ဒင်လို့ ပြောတာပဲ"

လူးဝီသည် ကလောင်တံကို လက်ချောင်းကလေးများကြားတွင်
ထိန်းကိုင်ထားဆဲ။ တငွေငွေ လောင်နေသည့်စီးကရက်က သူ့ရှေ့ရှိ
ပြာ ခွ က် ထဲ မှာ ၊ ခုတော့ လူးဝီလက်ထဲမှ ကလောင်တံသည်
မင်ခံစာရွက်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားသည် ။ မင်စက်တွေ စင်ပြီး
ပြန့်သွားသည် ။

"မင်ဒင်တဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဆိုဖီ အပြင်ထွက်ဖို့ စိတ်ကူးကို ပြောင်းလိုက်၏။ တံခါးကို
ပြန်ပိတ်သည် ။

"ဟင်... မေမေ ဘာဖြစ်တာလဲ"

"မင်ဒင်"

လူးဝီ ထပ်ဆင့် ရေရွတ်၏။ ထိုင်ရာမှ လေးလေးလံလံထပြီး တစ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည် ။

"အဲဒီနာမည်ဆိုတာ သမီး သေချာရဲ့ လား"

"သေချာပါတယ် မေမေရဲ့ ၊ နေပါဦး ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်။ ဘာပြဿနာရှိလို့ လဲ"

"အို.. မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆိုဖို့"

ဆိုဖို့က သူ့မေမေဆီ ကမန်းကတန်း ပြေးလာသည် ။

"ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီ မင်ဒင်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ဘယ်သူလဲ၊ မေမေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဣန္ဒြေ ပျက်နေရတာလဲလို့ "

လူးဝီ ဘာမျှပြန်မဖြေ။ မင်းဒင်။ သည် လောက် နှစ်ကာလတွေ ကြာညောင်း လာပြီးမှ ။ မဖြစ်နိုင်၊ ဪ.. နာကြည်းမှုတွေ၊ ဝေဒနာတွေ ရင်နှင့်မမျှလောက်အောင် ခံစားခဲ့ရပြီးမှ ။

"အဲဒီမိန်းမက ဘာပြောလဲ၊ သူက ဘာလိုချင်လို့ တဲ့ လဲ"

"မေမေနဲ့ စကားပြောချင်လို့ တဲ့ ။ အဲ့ဒါ ဂတ်စတန်က ပြောတာလေ။ အဲဒီမိန်းမကြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတာတော့ သမီး တွေ့ခဲ့တယ်။ ကြည့်ရတာ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ ပါ။ မေမေ ထိုင်စမ်းပါဦး။ မေမေကြည့်ရတာ တစ္ဆေ သရဲတစ်ကောင် တွေ့ထားရတဲ့ ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီမင်ဒင်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့လို့ လဲ"

"မင်ဒင်ဆိုတာ စစ်အတွင်းတုန်းက မေမေတို့ အိမ်မှာ နေသွားတဲ့ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်လေ။ ဟိန့်ဇ်မင်ဒင်တဲ့ ။ ကဲ.. ဒါဆို သမီး နားလည်ပြီလား"

ဆိုဖီ သူ့မေမေဆီ လျှောက်သွားပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လူးဝီ၏ ပခုံးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည် ။

"သမီး သူ့ကို ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်လေ။ မေမေမရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်မယ်။ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ ၊ မေမေ ဒီအပေါ်မှာ ပဲ နေလိုက်။ သမီး သူ့ကို ပထုတ်လိုက်မယ်"

လူးဝီ ခေါင်းခါသည် ။

"မလုပ်နဲ့ ဆိုဖီ။ ခုလာတာ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုရင် သူ့မိန်းမပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မေမေ သူနဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်မယ်လေ။ သူ ဘာကိစ္စနဲ့ လာတယ်ဆိုတာ တီးခေါက်ကြည့်ဦးမှ ပေါ့"

"ဟာ .. လုပ်မနေနဲ့ ။ ဒီအတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို ပြန်ပြီး အသစ်မဖြစ်စေနဲ့ ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ စစ်ပွဲကြီးကြောင့် မေမေဒုက္ခသုက္ခတွေ ကြုံခဲ့ရပြီလေ၊ မေမေရော ဖေဖေရောပေါ့။ ဒီမိန်းမ သူ့ဟာသူ ဘာကိစ္စ ရှိနေရှိနေ မေမေသွားမတွေ့နဲ့ ။ သမီး ခုချက်ချင်း သွားပြီး နှင်ထုတ်လိုက်မယ်"

ဆိုဖီ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်သည် ။

"မလုပ်နဲ့ သမီး မလုပ်နဲ့ ။ မေမေ သွားမယ်။ မေမေ လက်ခံစကားပြောလိုက်ပါ့မယ်။ ဂတ်စတန်ကို ပြောလိုက်။ အဲဒီမိန်းမကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ နေရာချထားပေးပါ။ မေမေ ခဏနေရင် ဆင်းလာခဲ့မယ်လို့ ။ ဆင်ခြေကန်မနေနဲ့ ဆိုဖီ။ မေမေခိုင်းတဲ့ အတိုင်း

လုပ်စမ်း။ သူ ဘာလိုချင်လို့ လဲ၊ ဘာကိစ္စ ဒီကို လိုက်လာသလဲ ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေမေ သူနဲ့ တွေ့ဦးမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့။"

"ဘာကိစ္စ တွေ့ရမှာ လဲလို့ ၊ သူက မေမေအပေါ် ဘာကျေးဇူးမှ ပြုဖူးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာကိစ္စ ဒီကို လိုက်လာရမှာ လဲ"

"ခဏနေရင် မေမေ ဆင်းခဲ့မယ်။ သူ့ကို ဧည့်ခံထားလိုက်။ ကော်ဖီ သောက်မလား မေ။ သွား သွား ငါ ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်စမ်း"

"ကောင်းပြီ။ ဒါပေမဲ့ မေမေ သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း မတွေ့ရဘူး။ မေမေအနားမှာ သမီး ရှိနေမယ်"

တံခါးပိတ်သွားသည် ။ ဆိုဖီ စကြိုလမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသံ၊ အောက်ထပ်ခန်းမကြီးဆီသို့သွားရန် လှေကားထစ်များ အတိုင်း ဆင်းသွားသံများကို လူးဝီ ကြားနေရ၏။

မင်ဒင်။

သူ့အကြောင်း လူဝီ မစဉ်းစားမိသည် မှာ နှစ်ပေါင်းများ စွာ ကြာခဲ့ပြီ။ ပါရီအိမ်ဆိုတာက မင်ဒင်နှင့် ဘာမျှ ဆက်နွှယ်ပတ်သက်စရာမျှ မရှိဘဲ။ အဲသည့်အိမ်ကြီးကို စစ်ကြီးအပြီးမှာ လူးဝီ စွန့်ခွာပြီး ထိုရွာကလေးကို လှည့်၍ ပင် မကြည့်ချင်တော့လောက်အောင် ရင်နာနေခဲ့သည် လေ။ အတွေးအရုံထဲတွင် မင်ဒင်ကို ပြန်လည် မြင်ယောင်မိ၏။ ထိုစဉ်တုန်းကဆို မင်ဒင်သည် အသက်သုံးဆယ်ကျော် လူရွယ်ကလေး၊ စစ်ဗိုလ်ယူနီဖောင်းနှင့် တက်ကြွဖျတ်လတ်နေသူတစ်ဦး။ သူ့မျက်လုံးတွေက လူးဝီကိုကြည့်လျှင် အဓိပ္ပာယ်အပြည့်။ လူးဝီ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို အာရုံမပြတ် လိုက်ကြည့်နေတတ်သူ။

နောက်ပြီး ..

အခြားအမှတ်တရပုံရိပ်တွေ ရှိပါသေးသည် ။ သည် ပုံရိပ်များကိုတော့ လူးဝီ ပြန်ပြီး မမြင်ယောင်ချင်။ အာရုံရိပ်ထဲမှ အတင်းမောင်းထုတ်ပစ်နေရသည့် ပုံရိပ်တွေ၊ အမှောင်ထုထဲတွင် ကမ်းလှမ်းလာသည့် လက်တွေ၊ သူ့အား တီးတိုးပြောဆိုနေသည့် စကားလုံးတွေ၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် ချစ်မြတ်နိုးခြင်း။ အရာအားလုံးကို လွှမ်းမိုးနေသည် က ချစ်မြတ်နိုးခြင်း၊ သို့သော် သည် ချစ်မြတ်နိုးခြင်းက မင်းဒင်အတွက် မဟုတ်။ နောက်ပြီး ဆိုဖီနှင့် ပေါလ်တို့ ၏ ဖခင်အတွက်လည်း မဟုတ်။

သည် အမှတ်တရ တမ်းတစရာကလေးကိုတော့ အခြား အခြား အမှတ်တရတွေထက် ပိုပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားခဲ့သည် ။ နှစ်ပေါင်းများ စွာ ဖိနှိပ်သိပ်ထားခဲ့သည် ။ အသက်သုံးဆယ် ရောက်နေသည့်တိုင် မရင့်ကျက်သေးသော၊ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့နိုင်သော၊ ချစ်စရာလည်း ကောင်းသော ဆိုဖီသည် ချစ်သူတွေအကြောင်း နားကလောစရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြောခဲ့၏။ ပြောသာ ပြောသည် ၊ သမီးငယ် ဆိုဖီသည် အချစ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို စိုးစဉ်းမျှ သိနားလည်သူမဟုတ်။ သို့သော် လူးဝီကတော့ နားလည်ခံစားခဲ့ရပါသည် ။

စောစောက ဆိုဖီနှင့် ငြင်းခုံနေစဉ်က လူးဝီ၏ လက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေခဲ့၏။ ခုတော့ ငြိမ်သက်သွားပြီ။ စိတ်လှုပ်ရှားရသည့် သမယကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီ။ ဟိန့်ဇ်မင်ဒင်၏ မိန်းမက မိမိကို လာတွေ့နေမှ တော့ မိမိက ဘာလို့ ရှောင်ပြေးနေရမလဲ။ လူးဝီ ခဏမျှ ဆိုင်းနေ၏။ ဆံပင်ကို လက်ဖြင့် သပ်၏။ ကိုယ့်စိတ်

ကိုယ်ထိန်း၏။ အတိတ်သည် မိမိထံ တစ်ကျော့ပြန်လာ
ရောက်ခဲ့ပါလျှင်လည်း ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့။ လူးဝီ တံခါးဖွင့်လိုက်၏။
နောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

အီလ်ဇေမင်ဒင်က ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရန်
နေရာထိုင်ခင်းပေးသည် ကို ငြင်းဆန်ခဲ့၏။ သူက အရပ်ရှည်ရှည်
ပြင်သစ်မလေး ဦးဆောင်ခေါ်သွားရာ ခန်းမကျယ်ကြီးထဲသို့
လိုက်သွားသည် ။ ခန်းမကြီးထဲတွင် အပြာရောင် ပေါင်ကွပ်ထားသည့်
အစိမ်းနုရောင် လိုက်ကာများ ဖြင့် ခမ်းနားလှပစွာ
တန်ဆာဆင်ထားသည် ။ ရုပ်ကြွလက်ရာများ ဖြင့် ရုပ်လုံးဖော်ထားသည့်
အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများမှာ အတော်ကြီး တန်ဖိုးထိုက်မည်ဟု အီလ်ဇေ
စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေသည် ။ အိမ်ရှင်ကောင်မလေးက ကော်ဖီဖြင့်
ဧည့်ပတ်ပြုရန် ကမ်းလှမ်းသောအခါ သူက ခေါင်းခါပြလိုက်၏။
ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ဖို့ နေရာပေးသောအခါမှာ လည်း
ငြင်းဆန်လိုက်၏။ သူက ခန်းလုံးပြည့် ကော်ဇောကြီးပေါ်မှာ ပင် ရပ်ရင်း
ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်နေသည် ။ သူ့ပလတ်စတစ်
လက်ကိုင်အိတ် ဧရာမကြီးကို ကာဒိုင်းတစ်ခုသဖွယ် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
တင်းတင်းဆုပ်လျက် ရင်မှာ အပ်ထားသည် ။ ဆိုဖီက သူ့အား စီးကရက်
တည်ခင်းသည် ။ သည် ကောင်မလေးက ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာဖြစ်အောင်
အားထုတ်နေသော်လည်း ကောင်မလေး၏ မနှစ်မြို့မှုများကို အီလ်ဇေ
ခံစားသိရှိနေ၏။

အီလ်ဇေ စီးကရက်သောက်ဖို့ ကိုလည်း ငြင်းသည် ။
စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သူ့အသံ ဆတ်တောက်နေ၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဆေးလိပ်မသောက်ဘူး"

တကယ်တော့ ဆေးလိပ်သောက်သည့် အကျင့်ကို ဟိန့်ဇ်က ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုလျှင်လည်း သူ ဆေးလိပ်မသောက်နိုင်ပါ။ သူတို့ မှာ ခြိုးခြံချွေတာရလွန်းသဖြင့် အပိုအသုံးအဆောင်ဆိုတာမျိုးကို သုံးရကောင်းမှန်းပင် မသိတော့။ သူသည် ဆံပင်အလှပြင်ဆိုင်သို့ မရောက်သည် မှာ ကြာတောင် ကြာခဲ့ပြီ။ ထို့အတူ အဝတ်အစားအသစ် မဝယ်ဖြစ်သည် မှာ လည်း နှစ်ကာလ ကြာရှည်ခဲ့ပြီ။ မိမိတို့ လင်မယား ရှာလို့ ရသမျှ ဖွေလို့ ရသမျှ သားတွေ၊ သမီးတွေဆီကိုပဲ ရောက်ကုန်သည် ။ သူတို့ ကိုပဲ ပံ့ပိုးနေရသည် ။ သူတို့ ကတော့ မိဘတွေနှင့် ဝေးနိုင်သရွေ့ ဝေးအောင် ပြေးနေကြသည် လေ။ အဲ.. ခုတော့ သူတို့ လင်မယားမှာ ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီ။

ခါးသီးနာကြည်းမှုများက သူ့အား ရဲသွေး တင်ပေးလိုက်၏။ သူက သူရောက်နေသော ခန်းမကြီး၏ ခမ်းနားထည်ဝါမှုများကို တမြိန်မြိန်ခံစားကြည့်နေ၏။ အိမ်ရှင်ကောင်မလေး ဝတ်စားထားပုံက ယောက်ျားဆန်လွန်းသည် ။ နောက်ပြီး သူ့ပုံစံက သိပ်ထောင့်မကျိုးလှ။ သို့ပေမဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိ၏။ ဘာကိုမျှ သိပ်ဂရုစိုက်နေပုံမျိုးမဟုတ်။ ဒါတွေကို တနဲ့နဲ့ကြည့်ရင်း အီလ်ဇေ၏ မရွံ့မရဲ ဟန်ပန်မှုရာအောက်မှ မုန်းတီးမှုများ သည် တလွန့်လွန့် ကြွထလာသည် ။

သူက အပြာရောင် ကတ္တီပါစ လွမ်းထားသည့် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည် ။ စားပွဲပေါ်တွင် ရွှေတုဖြင့် သွန်းလုပ်ထားသည့် ၁၆ ဆက်မြောက် လူဝီဘုရင်၏ ပုံတစ်ပုံ၊ ကြွေထည်စားပွဲတင် နာရီတစ်လုံးနှင့် ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံ တင်ထားသည် ။ တစ်ပုံက ဓာတ်ပုံဆိုင်တွင် ရိုက်ထားသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်၏ ပုံ၊ ကင်မရာဘက်သို့ တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြီးနေသော လူရွယ်က

အသားညိုညို ရုပ်ချောချော၊ နောက်တစ်ပုံက
ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို
တစ်ဖက်တစ်ချက် လက်ဆွဲပြီး ရုပ်နေသည့် မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်၏
ပုံ။ သူတို့ နောက်ဘက်နားတွင် ရေပန်းတစ်ခု ရှိသည် ။ အမျိုးသမီးသည်
လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က ခေတ်စားခဲ့သည့် ဂါဝန်ရှည်ကြီး
ဝတ်ထားသည် ။ အီလ်ဇေက ဆိုဖီဘက် လှည့်ပြီး ..

"ဒါ မင်း မေမေလား"

"ဟုတ်ကဲ့.. မေမေရယ်၊ ကိုကိုရယ်၊ ကျွန်မရယ်လေ
စစ်အတွင်းတုန်းက ရိုက်ထားတာ၊ နယ်က ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ပေါ့"

"ဪ.. ဪ၊ မင်းမေမေက ခုကော ဒီပုံထဲကလိုပဲလား"

"ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ
အကဲဖြတ်ပါလေ။ မေမေ ခုပဲ လာနေပါပြီ"

ဆိုဖီက ဂျာမန်မကြီးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်
ဖြစ်သွားသည် ။ ဂျာမန်မကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မလိုတမာရိပ်များ နှင့်
မယုံမရဲရိပ်များ ရောထွေး ထင်ဟပ်နေသည် ။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူ
ယုံကြည်မှုများ ပြည့် လာပြီး မလိုတမာရိပ်များက နေရာယူ
စိုးမိုးလာသည် ။

အီလ်ဇေမင်ဒင် တံခါးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ဓာတ်ပုံထဲမှ
မိန်းမကတော့ တော်တော်ငယ်သည် ။ တော်တော်လည်း ချောသည် ။

တံခါးပွင့်သွားသောအခါ အီလ်ဇေ အကြောတွေ ဆိုင်းသွားသလို
တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားသည် ။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း
အမျိုးသမီးတစ်ဦး သူ့ဆီ လျှောက်လာသည် ။ မိန်းမချောတစ်ယောက်။

အညှီရောင်ဝတ်စုံနှင့် ကျက်သရေရှိလှသည် ။ လည်ပင်းတွင် စည်းထားသည့် ပိုးပဝါကို ပုလဲလုံးလေးများ ဖြင့် ထိန်းထားသည် ။ ဆံပင်နှင့် မျက်လုံးများက အနက်ရောင်၊ အဖိုးတန်ရေမွှေးနံ့က သင်းပျံ့နေသည် ။ ထိုတဒဂ်တွင် အီလ်ဇေသည် မုန်းတီးမှုများ မွန်တူသွား၏။ မလိုတမာစိတ်များက သူ့အား အကြောတွေ ဆိုင်းနေစေ၏။ ထို့ကြောင့် ဝင်လာသည့် အမျိုးသမီးက ကမ်းပေးလာသည့် လက်ကို ဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်ဖို့ မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင် ဖြစ်နေ၏။

"မဒမ်.. မင်ဒင်။ ကျွန်မ လူဝီဘာနောင့်ပါ။ ကျွန်မ ဘာအကူအညီများ ပေးရမလဲ"

"ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ပြောစရာရှိလို့ "

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေသော မိန်းမက ဂျာမန်သံဝဲဝဲဖြင့် ပြော၏။ ပြီးတော့ ဆိုဖီကို စွေကြည့်သည် ။

"သူက ကျွန်မသမီးလေ"

"ကျွန်မ ဟိန့်ဇမ်ဒင်ရဲ့ မိန်းမပါ။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ တွေ့ဖို့ ဘွန်းကနေ လာခဲ့တာ"

"တစ်ဆိတ်လောက် ထိုင်ပါဦးလားရှင်။ ဆိုဖီက မဒမ်ကို ကော်ဖီနဲ့ မှ ဧည့်ခံရဲ့ လားမသိဘူး"

"သူက ဘာမှ ဆန္ဒမရှိဘူး မေမေရဲ့ "

ဆိုဖီ ပြောပြီး အီလ်ဇေမင်ဒင်အနီးသို့ လျှောက်သွားသည် ။

"ဒေါ်ဒေါ်က မေမေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တာလဲဟင်"

ဣာမန်အမျိုးသမီးက ဆိုဖို့ကို ပြန်မဖြေ။ အခန်းကို ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ။

အကြည့်ရဆိုးလှသော လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို ဒူးနှစ်လုံးပေါ်တင်ပြီး ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

"ကျွန်မ ပြင်သစ်လို သိပ်ကောင်းကောင်း မပြောတတ်ဘူးရှင်။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ နှစ်ဦးတည်း စကားပြောချင်ပါတယ်"

"ကျွန်မသမီးက ရှင်ယောက်ျားအကြောင်း သိပါတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ လည်း ပြောနိုင်ပါတယ်။ ရှင်ရောက်လာတဲ့ ကိစ္စက ဘာများ ပါလိမ့်ရှင်"

"သူက ကျွန်မယောက်ျားအကြောင်း သိတယ် ဟုတ်လား"

မျက်လုံးပြာပြာများ ဆိုဖီဘက် လှည့်သွားသည် ။ စောစောက မစ္စရိယအရိပ်များ ထက် ပိုပြီး ပြင်းထန်သော မုန်းတီးသရော်ရိပ်တွေ ထင်ဟပ်လာ၏။

"ကျွန်မယောက်ျားအကြောင်း အကုန်အစင် သိနေတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မတို့ မိသားစုကြားမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ မရှိပါဘူး မဒမ်"

"ဪ.. ရှင်တို့ မှာ ထိန်းချုပ်ဖုံးကွယ်ထားစရာတွေ မရှိတာ ကုသိုလ်ကောင်းလိုက်တာနော်။ ကျွန်မကိုတော့ ရှင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ စကားပြောခွင့်ပေးပါ။ ကျွန်မ လာခဲ့ရတဲ့ ခရီးက မနည်းလှပါဘူး"

"ဆိုဖီ၊ မေမေတို့ ကို နှစ်ယောက်တည်းပဲ ထားခဲ့ပါကွယ်နော် သမီး"

လူးဝီ တိုးတိတ်အေးချမ်းစွာ ပြော၏။ ဆိုဖီ ခဏမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်

။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့မေမေကို ဇွတ်ငြင်းခုံနေလို့ မရမှန်း၊ ဆင်ခြေဆင်လက်ပေးနေလို့ မရမှန်း ဆိုဖို့သိသည် ။

လူးဝီ ဤသို့ ဩဇာအာဏာကြီးနေခြင်းမှာ အမေရိကန် သူကြွယ်တစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်သည် ဟု သူ့ချစ်ဖော် ဂျီရက်က ပြောဖူးသည် ။ သို့သော် သည် စကားမမှန်ကြောင်း ဆိုဖို့ သိသည် ။ မေမေ လူတကာကို လက်ညှိုးညွှန် အမိန့်ပေးနေနိုင်ခြင်းမှာ သူကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဆိုဖို့ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

အီလ်ဇေ ပြော၏။ ခဏမျှ ငြိမ်နေကြသည် ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည် ။ အသက်ပိုကြီးသော မိန်းမ၏ အကြည့်များကတော့ မနာလိုဝန်တိုမှုများကို ထုတ်လွှတ်နေ၏။ သည် မိန်းမကတော့ ချောသည် ၊ နုနယ်ပျိုမျှစ်သည် ၊ ဘယ်ယောက်ျားမဆို ချာခနဲ ခေါင်းလည်လာစေနိုင်သည့် အလှပိုင်ရှင်။ ခုတောင် သည် လောက် ဆွဲဆောင်နိုင်လျှင် ဟိုတုန်းကဆိုလျှင်တော့...၊

အီလ်ဇေ၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ ရုတ်ခြည်း အိုင်ထွန်းလာသည် ။ ပါးပေါ်သို့ ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက် ကျသွားသည် ။ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကိုဖွင့်ပြီး အထဲမှ စက္ကူလက်ပိုင်ပဝါတစ်ထည် ထုတ်ယူသည် ။

လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်နှာကို အပ်လိုက်၏။

"စိတ်ထိန်းပါရှင်"

အမေရိကန်မ၏ အသံက ညင်ညင်သာသာ၊ သူပုခုံးပေါ်
လက်တစ်ဖက် တင်လာသည် ကို ဂျာမန်အမျိုးသမီး ခံစားလိုက်ရ၏။
လက်ကိုင်ပဝါကို ခွာလိုက်သည် ။

သူသည် သူပြောရမည့် စကားတွေကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်
ရွေးချယ်ထားခဲ့သည် ။ ဘွန်းမှ လာသည့် ခရီးရှည်ကြီးတစ်လျှောက်လုံး
တဖွဖွ ရွတ်ဆိုကြည့်ခဲ့၏။ သည် နေ့မနက်ပင် တည်းခိုသည့်
မှုန်ကုပ်ကုပ်အခန်းလေးထဲတွင် မှန်ရှေ့ထိုင်ပြီး
ရွတ်ဆိုကြည့်နေခဲ့သေးသည် ။ ကဲ.. ခုတော့ဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသည့်
စကားတွေ တစ်လုံးဆိုတစ်လုံးမျှ သတိမရတော့။ ကြေကွဲမှု
အဟောင်းများ နှင့် လောလောလတ်လတ် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများ သည်
စကားလုံးများ အဖြစ် မပြေမပြစ် ထွက်လာသည် ။

"ရှင် သူ့ကို ကယ်ပါဦး။ ရှင် သူ့ကျေးဇူးတွေကို ပြန်ဆပ်မှ ဖြစ်မယ်၊
သူ.. သူဟာ ရှင့်အတွက် အရာရာကို စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခဲ့တာရှင်။ အို..
ဒုက္ခ.. ဒုက္ခ၊ ဘုရားသခင် စောင်မတော်မူပါ"

"မငိုပါနဲ့၊ စိတ်ထိန်းပါရှင်"

ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆွဲပြီး အီလ်ဇေအနီးတွင် ထိုင်သည် ။

"နေပါဦး ကျွန်မ သဘောမပေါက်သေးဘူးရှင်၊ ခုချိန်မှာ
ရှင့်ယောက်ျားကို ကျွန်မက ဘယ်လို ကူညီနိုင်မှာ မို့လို့ လဲ၊ ကျွန်မ သူနဲ့
မတွေ့တာ သူ့သတင်း မကြားရတာ စစ်ကြီးပြီးကတည်းကပဲ"

ဂျာမန်မကြီး လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ပြန်သည် ။

"ဒါပေါ့လေ ဒါပေါ့။ ဘယ်သတင်း ကြားတော့မလဲ။ ရှင် သူ့ကိုမှ
မလိုအပ်တော့ပဲကိုး။ အဲဒီအချိန်မှာ ရှင်တို့ က ဘဝအာမခံချက်

အပြည့်ရှိနေပြီလေ။ ဘာဖြစ်လို့ ဆို ကျွန်မတို့ က ဆုံးရှုံးစွန့်လွှတ်ခဲ့ကြရတာကိုး။ ဟိန္ဒူခမ္ဘာဆိုရင် ဒီနှစ်ကာလတွေအတွင်း သူဘယ်လောက် အလူးအလဲ ခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရှင်သိရဲ့ လားဟင်။ စစ်ပြီးခေတ်တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မတို့ ဘယ်လို နေထိုင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကော ရှင် သိရဲ့ လား။ ရှင်ဘယ်လိုလုပ် သိပါတော့မလဲ"

သူ့အသံ ဒေါသဖြင့် ခက်ထန်နေ၏။

"ရှင်တို့ က ရှင်တို့လိုချင်တာ အစစအရာရာကို ရသွားကြပြီကိုး၊ ရှင်တို့ က အောင်နိုင်သူတွေ မဟုတ်လား"

"ဒီမယ် မဒမ်မင်ဒင်၊ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများ စွာတုန်းက ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ ရှင်ယောက်ျား လာနေလို့ ကျွန်မ သူနဲ့ သိခဲ့ရတယ်။ ရှင်က ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ကိစ္စ ပြောလာတယ်။ ထားပါ၊ ရှင် ဒီကိုလာခဲ့တာ အကူအညီလိုလို့ လည်း ပြောတယ်။ ဒီတော့ ရှင်တို့ ဘယ်လိုအကူအညီမျိုး လိုနေလဲဆိုတာ ရှင်းပြနိုင်မလား။ တစ်ခုရှိတာက ရှင် ကျွန်မကို ရန်မလိုပါနဲ့ ၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုရော ရှင်ယောက်ျားကိုပါ ဘယ်တုန်းကမှ ဒုက္ခပေးခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး "

လူးဝီ ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် ယူသည် ။ လူးဝီစိတ်ထဲ ကသိကအောက် ဖြစ်နေသည် ။ စိတ်လည်း ဆင်းရဲသည် ။ သူ့ရှေ့မှ မိန်းမ၏ မျက်ရည်တွေက တစ်စုံတစ်ရာ အနက်အဓိပ္ပာယ် ဆောင်နေသည် ။ အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးသော အနက်အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု၊ သူစိမ်းတစ်ယောက်ရှေ့တွင် အလွယ်တကူ ကျလေ့မရှိသော မျက်ရည်များ ၊ သာမန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကျသော မျက်ရည်မည်ကာမတ္တ မဟုတ်။ သည် မျက်ရည်များ တွင်

အမုန်းတရားတွေ ရောစွက်နေ၏။ ထို့ပြင် ခြိမ်းခြောက်မှုကလေးပင် မဆိုသလောက် စွန်းထင်းနေသေးသည် ။ ဟိန်ဇီမင်ဒင် မိန်းမသည် မျက်ရည်တွေတွေ ကျနေသည့်တိုင် သူ့ဟန်ပန်အမူအရာက တစ်စုံတစ်ခုကို ခေါင်းမာမာဖြင့် ဆောင်ရွက်ဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်ခိုင်ခိုင် ချထားသည့်ပုံ။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး လူးဝီစိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေမိသည် ။ သည် မိန်းမ သူ့ဆီရောက်လာခြင်းမှာ အကူအညီတစ်ခုပေးပါရန် တောင်းပန်တိုးလျှိုးဖို့ မဟုတ်။ တောင်းဆိုဖို့ ရောက်လာခြင်း။

"ရှင် သူ့ကို ဘာမှ ဒုက္ခမပေးခဲ့ဘူးလို့ ရှင် ပြောတယ်နော်"

"ဘယ်တုန်းကမှ ဒုက္ခမပေးခဲ့ဘူး။ ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်လို့ ရှင့်ယောက်ျားက ပြောခဲ့ရင် အဲဒါ လိမ်တာပဲ"

"အိုး.. သူကတော့ ဒီစကားမျိုး မပြောခဲ့ပါဘူးလေ"

အမျိုးသမီးကြီး ဟက်ခနဲ မဖွယ်မရာ ရယ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ...

"ရှင် ဘာလုပ်လုပ် လုပ်သမျှ အကုန်ကောင်းနေတာကိုး၊ မဒမ်ဘားနာဒ်ရဲ့ ။ ဟိန်ဇီရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ရှင်လုပ်သမျှ တစ်ခုမှ အမှားမမြင်ဘူး။ ဒါကို ရှင်လည်း ကောင်းကောင်း ကြီး သိပါတယ်လေ"

"ရှင်ပြောနေတာ ဟိုတုန်းက အကြောင်းတွေပါ။ ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်က အကြောင်းတွေပါ။ အဲဒါတွေအားလုံး လွန်ခဲ့ပြီလေ။ ပြီးတာတွေ ပြီးခဲ့ပါပြီ"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ရှင့်အတွက်တော့ ပြီးခဲ့ပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ အဖို့ မပြီးသေးဘူး ရှင်ရေ။ အထူးသဖြင့် ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မယောက်ျားက ကျွန်မကို မချစ်တော့ဘူးဆိုတာ သိနေရတဲ့

ကျွန်မအဖို့ မပြီးဘူးရှင်။ ရှင်အတွက်တော့ နှစ်ကာလတွေ ကြာခဲ့ပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအတွက်ကျတော့ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခကြီးပဲ။ ကျွန်မရင်ထဲ ဘယ်လိုရှိမလဲ ရှင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ကျွန်မမှာ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် နောက်ဖေးခန်းလေးမှာ နေ၊ ကြုံရာအလုပ် လုပ်ပြီး အိမ်ထောင်တစ်ခုလုံးကို ထိန်း၊ ကလေးတွေ နောင်ရေးအတွက် သူရော ကျွန်မရော အငတ်ခံ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပဲ ကျွန်ခံလုပ်နေ သူကတော့ ရှင်ကို တစ်ချက်ကလေးမှ မေ့မသွားဘူးလေ။ အဲဒါကို သိနေတဲ့ ကျွန်မက ဘယ်လိုရှိမလဲ၊ ရှင် တွေးကြည့်လေ။"

"ကျွန်မ တကယ်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်"

လူးဝီက သူ့အား ရင့်သီးစွာ အနီးကပ် တိုက်ခိုက်စော်ကားနေသော အမျိုးသမီးထံမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

"ကျွန်မကို ယုံပါ။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်မဘက်က ကြည်ဖြူတဲ့ အပြုအမူမျိုး လုံးဝ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ဒီအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။"

လူးဝီ ဝမ်းနည်းစကား ထပ်ပြောသည် ။ ထို့နောက် အီလ်ဇေ၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် တင်လိုက်သည် ။ သို့သော် အီလ်ဇေက သူ့အသားနှင့်ထိမှာ ကို ကြောက်ရွံ့သည့်အလား ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ ကွန့်လိုက်၏။

"ရှင်ကို ကူညီခဲ့တာ ဒုက္ခရောက်ရာ ရောက်ကြောင်းတွေပဲ။ စစ်ကြီးပြီးသွားတော့ ဟိန်းဇ်လို လူမျိုးတွေကို အကူအညီပေးနေတဲ့ အဖွဲ့က ရှင်တို့ ကိစ္စကို သိသွားတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ က ဟိန်းဇ်ကို ကန်ထုတ်လိုက်တာပေါ့။ သူ့ကို အကူအညီမပေးတော့ဘူး။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်မတို့ မှာ ဘယ် နေ ရာ မှာ မှ အခြေတကျ

မနေ့ဝံ့တော့ဘဲ တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာ ပြေးလွှား ပုန်းအောင်းနေခဲ့ကြရတယ်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရှင်းခဲ့ကြရတယ်။ တကယ်လို့ ဟိန္ဒူသာ ရှင့်အတွက် အပေးအယူ မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ခုလောက်ဆို ကျွန်မတို့ တောင်အမေရိကမှာ အေးအေးဆေးဆေး အခြေချနေလို့ ရနေပြီ"

လူးဝီအနေဖြင့် မင်ဒင့်မိန်းမ၏ စကားကို ငြင်းမည်ဆိုလျှင် ငြင်းနိုင်ပါသည် ။ မင်ဒင်၏ လုပ်ရပ်မှာ လူးဝီကို ချစ်နေသောကြောင့် အချစ်၏ ကျေးကျွန်ဘဝကို ခံယူခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ လုပ်ရပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပြောနိုင်ပါသည် ။ ဆင်ခြင်တုံတရားရှိပြီး လူ့ကျင့်ဝတ်ကို နားလည်သော ဘယ်ယောက်ျားမျိုးမဆို သည် လုပ်ရပ်မျိုးကို လုပ်မည်သာဖြစ်ကြောင်း ပြောနိုင်ပါသည် ။

သို့သော် လူးဝီ ဘာမျှ ပြောမနေတော့။ သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသည့် အမျိုးသမီးအတွက်တော့ သည် လုပ်ရပ်သည် ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာကောင်းသော မိုက်မဲမှုတစ်ရပ် ဖြစ်နေ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အရူးအမူးချစ်နေသော လူတစ်ယောက်၏ ရူးသွပ်မှုတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

"ဒါပေမဲ့ ဒီခေတ် ဒီကာလမှာ တော့ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေ မရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား၊ တစ်ချိန်က လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေ၊ တစ်ချိန်က ကျင်လည်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေအတွက် သောကကင်းကင်းနဲ့ နေထိုင်နေကြတဲ့ လူတွေ ဂျာမနီမှာ ထောင်သောင်းချီ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား"

"ကျွန်မယောက်ျားဟာ

ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှင့်။ အဲဒီလို လူတစ်ယောက်က
ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်လုပ်ပြီး သွားတိုက်ဆေးဘူးတို့ ၊
ဆပ်ပြာတောင့်တို့ ရောင်းနေရတာမျိုးကို သောကကင်းကင်းနဲ့
နေထိုင်ကြတယ်လို့ ဆိုတာလား။ အဲဒီအလုပ်တောင် လွန်ခဲ့တဲ့
ငါးနှစ်လောက်ကမှ ရခဲ့တာပဲ။ အဲဒီမတိုင်ခင်ကဆို
ကြုံရာကျပန်းအလုပ်တွေ လုပ်နေခဲ့ရတာရှင့်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ
သတိမထားမိအောင် တံမြက်လှည်းခဲ့ရတယ်။ မြေတူးခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့
ခုတော့ အဲဒီလို စိတ်မချမ်းသာစရာဘဝကို လွန်မြောက်သွားပါပြီ
မဒမ်ဘားနဲ့ဒါ သူ ထောင်ထဲ ရောက်နေပြီလေ"

ဂျာမန်အမျိုးသမီး၏ မျက်ရည်တွေ ရုတ်ခြည်း ခြောက်ခန်းသွားသည်
။ သူက တည်ငြိမ်နေသည် ။ မျက်နှာကြောတင်းနေသည် ။ လူးဝီ၏
တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်ကြည့်နေသည် ။ လူးဝီကား ကြီးမားသော
အိမ်ထောင်စုကြီးကိုလည်းကောင်း၊ များပြားလှသော
ဓနဥစ္စာများကိုလည်းကောင်း နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် စီမံကွပ်ကဲ
အုပ်ထိန်းလာသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ်လို ဘယ်တုန်းကမျှ
ကြုံရာမရ မဖြစ်စဖူး။ ကယောင်ချောက်ချား မဖြစ်စဖူး။

"သူက ဘာဖြစ်လို့ ထောင်ထဲ ရောက်တာလဲဟင်။ ဘာအမှုနဲ့
ဖမ်းတာတဲ့ လဲ"

"စစ်ရာဇဝတ်မှုလေ။ သူ့ကို သူတို့ အနံ့ခံလိုက်နေကြတာ
နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီပဲ။ ဗီယက်နာက ဂျူးစုတ်တစ်ယောက်ရဲ့
စာရင်းထဲမှာ သူ့နာမည် ပါနေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လကတော့ သူ့ကို
တွေ့သွားကြတယ်။ ခုတော့ သူထောင်ထဲ ရောက်နေပြီ။ တရားဆိုင်ဖို့
စောင့်နေရတယ်"

"ဒါတော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူးရှင်။ ရှင့်ယောက်ျားက တခြားလူတွေလိုမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ..."

"သူဟာ သူ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့တာပါ"

အီလ်ဇေမင်ဒင် ကသောကမျော ဝင်ပြော၏။

"ကျွန်မတို့ အားလုံးနည်းတူ သူလည်း သူတိုင်းပြည်နဲ့ သူ့အဓိပတိကြီးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဒါဟာ တိုင်းချစ်ပြည်ချစ်စိတ်၊ ခုတော့ ရာဇဝတ်မှုပေါ့လေ။ သူဟာ ရှင့်ကို ထိပ်တန်းတင် ဦးစားပေးတဲ့ အချိန်ကျမှ သူ့တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားတွေ စပြီး ပျက်ခဲ့တာရှင်"

"သူ ထိပ်တန်းတင် ဦးစားပေးခဲ့တာ ကျွန်မကို မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို ရှင်လည်း သိပါတယ်"

"ကျွန်မ ဘာမှ မသိဘူး။ ကျွန်မယောက်ျားက တရားစွဲခံထားရတယ်။ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဒါမှ မဟုတ် အနှစ်နှစ်ဆယ် ထောင်ကျမယ်။ ဒါပဲ သိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဒီကို လာခဲ့တာပေါ့။ ဒီကို လာပြီး ရှင်နဲ့ တွေ့ဖို့ အတွက် ကျွန်မ စုဆောင်းထားသမျှ ချွေးနှစ်စာလေး ထုတ်သုံးခဲ့ရတာရှင်"

"ဒီတော့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးစေချင်သလဲ၊ ရှင့်ယောက်ျားဘက်က ခုခံကာကွယ်ဖို့ စရိတ်စက..."

"မလိုပါဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရှင့်အနေနဲ့ ငွေရေးကြေးရေးဆိုတာ မထောင်းသာပါဘူး။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ငွေမလိုပါဘူး။ ကျွန်မယောက်ျားလို လူမျိုးအတွက်ဆိုရင် အခမဲ့ ရှေ့နေလိုက်ပေးမယ့် ဥပဒေပညာရှင်တွေ ဂျာမနီမှာ ဒုနဲ့ ဒေးပါ။

မဟုတ်ဘူး မဒမ်ဘားနဲ့ဒါ၊ ကျွန်မ တောင်းခံချင်တဲ့ အကူအညီက တစ်မျိုးပါ။ ကျွန်မယောက်ျားဟာ ရှင့်အတွက် ဘာတွေ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာတွေကို ရှင့်အနေနဲ့ ရုံးတော်မှာ လာပြီး ထွက်ဆိုပေးစေချင်တယ်။ သူက စွန့်စားအနစ်နာခံပြီး တခြားသက်သေတွေကို ကယ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ရှင် ထွက်ဆိုပေးပါ။ အဖြစ်အပျက်အမှန်တွေကို သူ့ရှေ့နေက သိနေတယ်လေ။ ဒီတော့ ရှင်သာ ရုံးတော်မှာ လာပြီး ထွက်ဆိုပေးရင် အခြေအနေတွေတစ်မျိုး ပြောင်းသွားမယ်လို့ သူက ပြောတယ်ရှင့်။ အဲဒါဆို ဟိန်ဇ် တရားရှင် လွတ်သွားနိုင်တယ်လေ။"

လူးဝီ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

"ကျွန်မ ရှင့်ကို အဖြေမပေးနိုင်သေးဘူး။ ဒီကိစ္စကို ကြိုသိထားရတာမဟုတ်တော့ ကျွန်မမှာ စဉ်းစားဖို့ အချိန်မရခဲ့ဘူးလေ။ ဂျာမနီကို သွားပြီး ရုံးတော်မှာ အစစ်ခံပေးပါ့မယ်လို့ ကျွန်မ လွယ်လွယ်လေး ကတိမပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ မိသားစုနဲ့ တိုင်ပင်ရဦးမယ်"

"ဪ... ဟုတ်လား"

အီလ်ဇေ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို ဖွင့်သည် ။ အထဲမှာ စက္ကူပဝါ နောက်တစ်ထည်ထုတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို သုတ်၏။

"ရှင့်မှာ ယောက်မတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

လူးဝီ ခြေထောက်ကို သံစွဲထားသလို မလှုပ်မချောက်ကြီး ရပ်နေမိ၏။

"ရှိတယ်လေ"

"သူ့နာမည်က ရေဂျီနေ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ရှင့်ကြည့်ရတာ စိတ်တိုနေပုံရတယ်"

အီလ်ဇေမင်ဒင် ခပ်အေးအေး ပြော၏။

"ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မထိုင်တာလဲဟင်။ ကျွန်မ ချက်ချင်းကြီး
မသွားသေးပါဘူး။ ရှင့်ယောက်မအကြောင်း ကျွန်မ ပြောပြရမလား။
ကျွန်မယောက်ျား ဟိန့်ဇ်က သူ့အကြောင်း ဘာတွေ
ပြောပြခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်မ ရှင့်ကိုပြန်ပြီး ဖောက်သည် ချပြရမလား"

"ရှင် ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား၊ ဟုတ်လား"

"မဟုတ်ရပါဘူးရှင်။ ကျွန်မက ရှင့်အကူအညီကို လိုအပ်နေတာပါ။
ဒီအကူအညီကို ဟိန့်ဇ်က လိုအပ်နေတာပါ။ ဟိန့်ဇ်ရဲ့ ရှေ့နေက
ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့တာ တစ်ခုရှိတယ်ရှင့်။ ဒီအမှု တရားခွင်ကို
ရောက်လာရင် အရှုပ်တော်ပုံတွေ ပုတ်သင်ဥပေါ်သလို
ပေါ်ကုန်လိမ့်မယ်တဲ့ ။ အဲဒီလိုပေါ်ကုန်ရင် ဟိုတုန်းက
ခြောက်ပြစ်ကင်းယောင် ဆောင်နေခဲ့တဲ့ လူတွေတော့
ပြဿနာတက်ကုန်မှာ ပဲတဲ့ ။ သူပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလားရှင်"

"ရှင် ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်နေတာကိုး"

လူးဝီ တစ်လုံးချင်း ပြော၏။

"လက်စသတ်တော့ ရှင်က ကျွန်မကို အကျပ်ကိုင်ဖို့
အားထုတ်နေတာကိုး။ ဒါ ဆိုရင်တော့ ရှင် မှားသွားပြီ။ ကျွန်မကို
အကျပ်ကိုင်လို့ ဘယ်ရမလဲရှင်၊ ကဲ.. ရှင် ပြန်နိုင်ပါပြီ"

လူးဝီ မတ်တတ်ရပ်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီ သွားသည် ။
ဂျာမန်အမျိုးသမီး ထိုင်ရာမှ ထသည် ။

"ရှင့်ယောက်ျားက တော်လှန်ရေးသူရဲကောင်းကြီးနော်၊
ရှင့်သားတော်မောင်ကလည်း ရွေးကောက်ပွဲဝင်ဖို့ စိုင်းပြင်းနေတယ်
မဟုတ်လား။ ရှင် ကျွန်မကို အိမ်ထဲက နှင်မထုတ်ခင်
သေသေချာချာလေး စဉ်းစားပါဦး မဒမ်။ သက်ကြီးရွယ်အို
ယောက်ျားတစ်ယောက် ထောင်ထဲမှာ ပဲ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး
နေသွားရတော့မယ့် အရေးပါ။ ကျွန်မတို့ လိုအပ်တာက သူ့ကို
ကယ်တင်ဖို့ ရှင့်ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ကလေး အနည်းအကျဉ်းလောက်ပါ"

"ကဲ.. ခုတော့ ရှင် ကျွန်မအိမ်ထဲက ထွက်သွားပါတော့"

"ရှင်ဟာ တော်တော် ကြည်ညိုစရာကောင်းတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ပဲနော် မဒမ်ဘားနဲ့ဒ်။ ဒုက္ခသည်
မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှင်ထုတ်တယ်။ ရှင့်အပေါ် ကြွေးတင်နေတဲ့
ဟိန်ဇ်ရဲ့ ကျေးဇူးကို ဆပ်ရကောင်းမှန်း မသိဘူး။ ကောင်းပြီလေ၊
ဟော ဒီ မှာ ကျွန်မတည်းနေတဲ့ လိပ်စာ၊ အဲဒီမှာ နောက်နှစ်ရက်အထိ
ကျွန်မရှိနေမယ်။ ရှင် စိတ်ပြောင်းတဲ့ အချိန်ကျရင် ကျွန်မကို
အကြောင်းကြားပါ"

လူးဝီနံဘေးမှ ဖြတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည် ။ တံခါးကို
ပြန်မပိတ်ဘဲ သည် အတိုင်း ထားခဲ့သည် ။ လူးဝီ တော်တော်ကြာမျှ
မလှုပ်မယှက် ဆက်ရပ်နေသည် ။ ဟိုမိန်းမ အခန်းထဲမှာ ပဲ ရှိသေးသလို
ခံစားနေရသည် ။ အမှန်တရားတွေက အခန်းထဲတွင်
စီးကရက်မီးခိုးငွေ့တွေလို ဝေ့လည်ရစ်ဆိုင်းကျန်ခဲ့သည် ။
တံခါးဆီသို့သွားပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်သည် ။ အီလ်ဇေ ထိုင်သွားသည့်

ကုလားထိုင်ကို ဆိုဖီနားမှ ဆွဲရွှေသည် ။ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိပြီး စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ထိန်းနေသည် ။

"မေမေ၊ ဟိုမိန်းမ ပြန်သွားသံကြားလို့ သမီးဝင်လာတာ၊ ဟင်.. မေမေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီမိန်းမကြီး မေမေ့ကို ဘာတွေပြောသွားလို့ လဲဟင်"

ဆိုဖီ သူ့မေမေဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည် ။

"သိပ်များများ စားစား မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လုံလုံလောက်လောက် ပြောသွားတယ်၊ သူ့ယောက်ျားက ဂျာမနီမှာ ထောင်ထဲ ရောက်နေတယ်။ စစ်ရာဇဝတ်မှုတွေနဲ့ တရားစွဲခံရမယ်။ အဲဒီမိန်းမက မေမေ့ကို ဟိုသွားပြီး တရားခံဘက်က သက်သေလိုက်ပေးစေချင်တယ်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်မှန်တွေကို တရားရုံးမှ ထွက်ဆိုပေးစေချင်တယ်"

"ပေါက်တတ်ကရ မေမေရယ်။ ဒီကိစ္စမျိုး မေမေဝင်ပါလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ မေမေ ကူညီချင်တယ်ဆိုရင် စာရေးပေးလိုက်နိုင်တာပဲ။ စာနဲ့ ရေးပြီး သက်သေခံလိုက်ရုံပေါ့။ ဒီလို စစ်ရာဇဝတ်မှု တရားခွင်မျိုးကိုတော့ မေမေ အနားတောင် မသိပါနဲ့ "

"သမီးရယ်.. သမီး မသိသေးပါဘူး။ သူက မေမေ့ကို ခြိမ်းခြောက်သွားတယ်ကွဲ့။ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်လို့ သူက ခြိမ်းခြောက်သွားတယ်"

"သူက အဲဒီလို အရှက်ခွဲချင်တိုင်း ခွဲလို့ ရရောတဲ့ လား။ သမီးအနေနဲ့ ကတော့ မမှုရေးချ မမှုဘဲ မေမေသိတဲ့ အတိုင်းပဲ"

"သိပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး လေ။ ပေါလ်လည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား"

"ကိုကိုကို မပြောနဲ့ ပေါ့။ ဒီမယ် မေမေ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ စဉ်းစားစမ်းပါ။ ဒီမိန်းမ မေမေ့ကို ဖြဲခြောက်တာပါ။ ဒီခေတ် ဒီကာလ ရောက်နေမှ တော့ သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်အောင် ပြန်ဖော်နေလို့ မရပါဘူး။ ပြီးတာတွေ ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ ဒီကိစ္စတွေ ဘယ်သူကမှ ခေါင်းထဲ ထည့်မနေတော့ဘူး မေမေ။ သူ့ဟာသူ မကျေနပ်ရင် လဲသေနေပစေ။ အဲဒီ ဟိန်နီဆိုတဲ့ ငနာကြီးကကော ဘာတွေများ လူလိုသူလို လုပ်ခဲ့တာရှိလို့ လဲ။ အဲဒါတွေ မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ မေမေရယ်။ ဒီနေ့ မေမေ သမီးနဲ့ အတူ နေ့လယ်စာ လိုက်စား။"

"ဒီမိန်းမက သူ့လိပ်စာ ပေးသွားတယ်။ အဲဒီမှာ နှစ်ရက်တိတိ ဆက်နေမယ်တဲ့ ။ မေမေ စိတ်ပြောင်းချိန်ကျရင် သူ့ကို အကြောင်းကြားပါတဲ့ ။ စိတ်ပြောင်းချိန်လို့ ပြောတာနော်။ စိတ်ပြောင်းခဲ့ရင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။"

"အလကား ဖြီးလုံးဖြန်းလုံးတွေပါ။ မေမေ သူ့ဆီက နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်းတောင် ကြားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။ စိတ်ချ"

ဆိုဖီ ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြော၏။

လူးဝီက သမီးငယ်ကို ကြည့်နေသည် ။ ကလေးမက ရဲရင့်သည် ။ ရိုင်းပင်းသည် ။ သူ မေမေ့ကို ချစ်သည် ။ သူ မေမေ့အတွက်ဆို တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် ရင်ဆိုင်စစ်ခင်းဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသူ။

တကယ်လို့ များ အီလ်ဇေ သိထားသည့်အဖြစ်မှန်များကို သမီး သိရပါလျှင် သမီး ခုလို ရဲဝံ့ပြတ်သားနေနိုင်ပါဦးမလား။

လူးဝီက ဆိုဖီဘက်သို့ လက်တစ်ဖက် ကမ်းပေးရင်း ကြိုးစားပြုံးသည် ။

"အင်း.. သမီးပြောတာ ဟုတ်မှာ ပါ။ ဒီမိန်းမ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ထပ်ပြောတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေ့ကို နာရီဝက် အချိန်ပေးနော်။ မေမေ အပေါ်ထပ်မှာ ရှင်းစရာရှိတဲ့ အလုပ်ကလေးတွေ ဆက်ရှင်းလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးတော့ နေ့လယ်စာ အတူစားကြတာပေါ့"

စိတ်ကျေနပ်မှုရသွားသော ဆိုဖီ သူ့မေမေရှေ့မှ ထွက်သွားသည် ။ ဆိုဖီဆိုသည့် မိန်းကလေးက လောကတွင် အဆိုးတကား အဆိုးဆုံးတွေထက် အကောင်းတကား အကောင်းဆုံးတွေသာ ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ထားတတ်သူကလေး။

လူးဝီကတော့ အပေါ်ထပ် စာကြည့်ခန်းထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်သည့်တိုင် ဘာမျှမလုပ်မိ၊ မလုပ်နိုင်။ တယ်လီဖုန်းနှင့် စာရွက်စာတမ်းတွေကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

"ရှင် စိတ်ပြောင်းချိန်ကျရင်" တဲ့ လေ။

ဟိန့်ဇ်မင်ဒင်၏ မိန်းမက သည် စကားလုံးများကို ဂရုတစိုက် ရွေးပြီး ပြောသွားသည် ။ တည်းခိုခန်း လိပ်စာပါသည့် ကတ်ပြားကလေးက သူ့စားပွဲပေါ်မှာ ။ သူသည် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ဖြင့် အပေါ်ထပ်အထိ ယူလာခဲ့မိသည် ။ ဘွန်းသို့ တယ်လီဖုန်းခေါ်ထားတာ သုံးနာရီရှိပြီ။ ခုထိ မရသေး။ အီလ်ဇေမင်ဒင်က မှန်ကုပ်ကုပ် ဧည့်ခန်းကလေးထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေ၏။ လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်လလောက်က ထုတ်ထားသည့် မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတွေကို လှန်ကြည့်နေသည် ။ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ခြင်းနှင့် ထိုသို့လုပ်သည့်ဘက်မှ ရှေ့နေလိုက် ရေးထားသည့် ဆောင်းပါးတစ်စောင် ပါသည် ။

ပြင်သစ်တွေကို အီလ်ဇေ မုန်းသည် ။

သူတို့ တစ်တွေ၏ ကိုယ်ကျင့်တရား နည်းပါးမှုကို
ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်သည် ။ သူတို့ ၏ အစားအသောက်၊ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုနှင့်
ဗိသုကာလက်ရာများကိုလည်း မကြိုက်။ ကြီးကျယ်လွန်းသည် ။
ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းသည် ။ ကြီးကျယ်မှု၊ ခမ်းနားထည်ဝါမှုနှင့် သူတို့
၏ ခိုင်မာသော ဓလေ့ထုံးထမ်းများကို သည် နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးတွေထဲမှ
ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ခွဲထုတ်လို့ မရ။ ဘယ်အရာကမျှ ချေဖျက်ပစ်လို့ မရ။
ဒါကြောင့်ကို အီလ်ဖေက ပြင်သစ်ဆိုလျှင် မုန်းသည် ။

မိမိတို့ ပြားပြားဝပ်မျှ စစ်ရှုံးခဲ့ရသည် ကို အီလ်ဇေ တစ်သက်မမေ့။
ရှုံးခဲ့ရသည် ။ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသည် ။ ရှက်ခဲ့ရသည် ။ မိမိနိုင်ငံ၏
ရန်သူတွေကို အီလ်ဇေ မုန်းသည် ။ အမုန်းတကာ အမုန်းဆုံးကတော့
မနက်က သွားတွေ့ခဲ့ရသည့်မိန်းမ၊

ကောင်းတော့ ကောင်းသည် ။ သူ့ရင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများ စွာ တိရိရိ
ကိုက်ခဲနေသည့် အဆိပ်အတောက်တွေ သွန်ထုတ်လိုက်ရတော့
ဝမ်းနုတ်ရသလို ပေါ့ပါးသွားသည် ။ ခုတော့ သည် မိန်းမကို
မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ခဲ့ပြီ။ အသွေးနှင့်အသားနှင့် ရန်သူအစစ်ကို
သူမုန်းခွင့်ရပြီ။ ဟိန့်ဇ် စိတ်မချမ်းမသာဖြင့်
ထုတ်ဖော်ဝန်ခံချက်တွေထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဝိုးတဝါးပုံရိပ်
တစ်ရိပ်မဟုတ်တော့။

ဘွန်းနှင့် ဆက်သွယ်၍ ရကြောင်း ကြားရတော့ ဧည့်ကြိုစားပွဲနားသို့
ကမန်းကတန်း သွားသည် ။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည် ။
သူ့အနားတွင် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်ပြီး နားထောင်ဖို့ အားထုတ်နေသော
ဧည့်ညိုစာရေးမကို သူ မျက်တောင့်နီကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်ပစ်လိုက်၏။

"ဟားရ်ကော့ပနာလား။ ဟုတ်ကဲ့.. ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ပြီးပြီ"

စားပွဲပေါ်တွင် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးနှင့် ခဲတံတစ်ချောင်း ရှိ၏။
အီလ်ဇေက စာအုပ်ပေါ်တွင် ခဲတံဖြင့် တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ်
ခြစ်နေသည်။

"ဟုတ်ကဲ့၊ အကြာကြီး ပြောဖြစ်တယ်။ ဟင့်အင်း.. သူက
လက်မခံဘူး။ အေးလေ ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မတို့
ကြိုတွက်ထားပြီးသားပဲ ဒါပေါ့။ ဟင့်အင်း.. ကျွန်မ ဘာမှ
သိပ်သိသာအောင် မပြောခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ နောက်တစ်ဆင့်
လှုပ်ရှားတော့မယ်လေ။ ကျွန်မကတော့ ယုံတယ်၊ ဒါပေါ့။
ကျွန်မယောက်ျားကော နေကောင်းရဲ့ လား။ သူ မရိပ်မိမှ ဖြစ်မယ်နော်။
သံသယလေးတောင် ဝင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဟုတ်ကဲ့.. ဟုတ်ကဲ့၊ ချက်ချင်း
လု ပဲ မှာ ပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို နှစ်ရက် အချိန်ပေးထားတယ်။
သတင်းထူးတာနဲ့ ရှင့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်။ ဒါပဲနော်"

တယ်လီဖုန်း ပြန်ချလိုက်၏။ ဧည့်ကြိုစာရေးမ ပြန်ရောက်လာသည်
။ သူ့ပုံစံက သိချင်စိတ် ပြင်းပြနေပုံမျိုး။

"ခုခေါ်တဲ့ ဖုန်းခကို အခန်းငှားခထဲမှာ ထည့်ပေါင်းရမလား။ ဒါမှ
မဟုတ် လက်ငင်းချေသွားမလားရှင်"

"ပေါင်းပြီး ချေမယ်လေ။ တစ်ခု ကူညီစမ်းပါရှင်။ ကျွန်မ
ဟူဒန်ပြည်နယ် နံပါတ်တွေပါတဲ့ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်
လိုချင်ပါတယ်၊ ရှင်တို့ ဆီမှာ များ ရှိမလား"

"လမ်းညွှန်စာအုပ်တွေ စာအုပ်စင်အောက်မှာ ရှင့်။ ဘယ်နာမည်နဲ့
ရှာပေးရမလဲဟင်"

"နေပါစေ ကျေးဇူးပဲ။ ကျွန်မဘာသာ ရှာပါ့မယ်"

စာရွက်တွေကို လှန်၏။ ဘယ်ကိုကြည့်လို့ ကြည့်ရမှန်း မသိ။
နောက်မှ တွေ့သွားသည် ။ နံပါတ်တစ်ခုကို ရေးမှတ်ထားသည် ။

"ကျွန်မ နောက်တစ်ခါ ဆက်ဦးမယ်နော်။ ဘီလ်ထဲမှာ ပဲ ပေါင်းပြီး
မှတ်ထားပါ။ တိုက်ရိုက်ဆက်လို့ ရလား"

"ဟုဒန်ပြည်ဘက်ကို တိုက်ရိုက်လှည့်လို့ ရပါတယ်။ ကျွန်မ
ဆက်ပေးရမလားရှင်"

"နေပါစေ၊ ကျေးဇူးပဲ"

အီလ်ဇေက ဒိုင်ခွက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်သည် ။
စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးမှတ်ထားသည့် နံပါတ်နှင့် တိုက်ကြည့်သည် ။

"ဟဲလို"

မလိုအပ်ဘဲ အော်ပြော၏။ နိုင်ငံခြားသာတွေ ဘာသာခြားစကားဖြင့်
တယ်လီဖုန်းပြောသည့်အခါ အော်ပြောလေ့ရှိပုံမျိုး အတိုင်းပင်။

"ကျွန်မ မြို့စားကလေးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါ။
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုင်ထားမယ်နော်"

အလုပ်ရှင်ဟန်ရှိနေသော ဧည့်ကြိုစာရေးမကို လှမ်းကြည့်သည် ။
စာရေးမ စကြိုလမ်းလေးထဲ ထွက်သွားသည် ။

"မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မွန်ဆွာတာနဲ့ဗ်၊ ရှင် ကျွန်မကို မသိဘူးလေ။
ကျွန်မနာမည် အီလ်ဇေမင်ဒင်ပါ"

ဟိန္ဒူမင်ဒင်၏ ရှေ့နေက တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချပြီး
စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသည် ။ သူက ဈေးအပေါ်ဆုံး စီးကရက်ကိုပဲ
သောက်သည် ။ ဤကား သူ၏ ထူးခြားသော ဓလေ့စရိုက်တစ်မျိုး။
သူသည် အထက်တန်းကျကျ နေထိုင်ပြီး
အကောင်းဆုံးအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကိုသာ သုံးစွဲလေ့ရှိသူ ဖြစ်၏။
သူ၏ ရှေ့နေလုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်မှု ရနေသည် ။ သူ့အိမ်
အကောင်းစားလေးသည် လူကုန်ထိရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် ရှိသည် ။ သူတို့
လင်မယားအတွက် ကားနှစ်စီး ဝယ်ထားသည် ။ သူ၏ ဒုတိယဇနီးက
အဆက်အသွယ်ကောင်းသည် ။ သူ၏ နိုင်ငံရေးရည်မှန်းချက်များ
အောင်မြင်မှုရှိစေရန် ကောင်းကောင်း အထောက်အကူပေးနိုင်သူ
ဖြစ်၏။

သူသည် ရုပ်ရည်ချောမော ပြေပြစ်သူ ဖြစ်၏။ အသက်က
လေးဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် မှန်းဖို့ အသင့်လျော်ဆုံး
အသက်အရွယ်၊ သူ့အမည်မှာ ဆီးဂ်ဖရီကော့ပနာ။

ကော့ပနာသည် မနေ့ညနေကပင် ဟိန္ဒူမင်ဒင်ကို
သွားတွေ့ခဲ့သေးသည် ။ မင်ဒင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဘဝကို
အရှုံးပေး လက်မြှောက်ထားပြီ။ မင်ဒင် သည် လို
စိတ်လျှော့ထားသည့်အတွက် ကော့ပနာမှာ ကရုဏာဒေါသ
ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ သူက မင်းဒင်ကို ကယ်တင်နိုင်ရေးအတွက် သူ၏
အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကို အထိခိုက်ခံပြီး မင်ဒင်ဘက်က ရှေ့နေ
လိုက်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်လား။

တစ်ခုတော့ ရှိသည် ။ ကော့ပနာက အတိတ်၏ ဖြစ်ရပ်များ ထဲတွင်
နစ်မြုပ်ကြွေကွဲနေသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦးကို ကယ်တင်ရေးထက်

အရေးကြီးသည့် အခွင့်အလမ်းတစ်ရပ်ကို ချောင်းနေသည်။ ။

သူ၏ နိုင်ငံရေးအမြင်များကို ဖော်ထုတ်တင်ပြခွင့် ရနိုင်မည် စင်တစ်စင်။

ဟိန္ဒူမင်ဒင်လို လူတစ်ယောက်ကို ရုံးတင်စစ်ဆေးမည့် တရားခွင်တစ်ခု။

ရွေးကောက်ပွဲ၊ မဲဆွယ်ပွဲများ တွင် တရားဝင်ပြောဆိုစည်းရုံးလို့ မဖြစ်သည့် စကားလုံးများကို ရုံးတော်တွင် လျှောက်လဲချက်ပေးရင်း ပြောလို့ ရသည် ။ သူ၏ နိုင်ငံရေးအမြင်များကို တင်ပြရင်း စည်းရုံးရေးဆင်းလို့ ရသည် ။ သည် အမြင်များ သည် သန်းပေါင်းများစွာသော သူပြည်သူများ ၏ ခံစားချက်များကို ကိုယ်စားပြု တင်ပြပြီးသား ဖြစ်နေရမည်။

ကံကောင်းချင်တော့ မင်ဒင်ဆိုသည့် အဘိုးကြီးကို အားထားလို့ မရတော့သည့်တိုင် သူ့မိန်းမကို အသုံးချလို့ ရသည် ။ အီလ်ဇေဆိုသည့် မိန်းမက ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းလှသူတော့ မဟုတ်။ သို့ပေမဲ့ မဒမ်ဘားနာဒ်အပေါ် မလိုတမာစိတ် ပြင်းထန်နေသူ။ မဒမ်ဘားနာဒ် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ဖို့ ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ခိုင်ခိုင် ချထားသူ။ သည် တော့ ရန်သူဟောင်းများကို တိုက်ခိုက် ထိုးနှက်ရေးတွင် အီလ်ဇေကို လက်နက်တစ်ခုအဖြစ် အသုံးချလို့ ရမည်။

တစ်ခုကောင်းတာက တရားခွင်စင်မြင့်တွင် ရန်သူဟောင်းများကို ကိုယ်စားပြုထားမည့် မဒမ်ဘားနာဒ်ကိုယ်တိုင် ရှိနေလိမ့်မည်။ မင်ဒင်၏ ဇာတ်လမ်းမျိုးကို သေသေသပ်သပ် ပီပီရီရီကလေး တင်ပြလျှောက်လဲနိုင်လျှင် မင်ဒင်အပေါ် စွဲချက်တင်ထားသည့်အပြစ်များ လျော့ပါးသွားနိုင်သည် ။ ထိုမျှမက

မင်ဒင်သည် သူရဲကောင်းတစ်ဦးပင် ဖြစ်သွားနိုင်သေးသည် ။ သည်
ဇာတ်လမ်းမျိုးက ခုခေတ် ပညာတတ်တွေ အရမ်းကြိုက်မည့်
ဇာတ်လမ်းမျိုး။

ကျော့ပနာက အပေါ်စား စီးကရက်ကို ဖင်စီခံထိအောင် သောက်ပြီး
နောက်ထပ်တစ်လိပ် ညှိသည် ။ ထို့နောက် ရုံးတွင်းစကားပြောစက်မှ
တစ်ဆင့် သူ့အတွင်းရေးမှူးကို လှမ်းပြောသည် ။

"ငါ့အမျိုးသမီးဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်စမ်း"

သည် ည သူ့အား ဂုဏ်ပြုခင်းကျင်းမည့် ညစာစားပွဲ ရှိသည် ။ သူ့မှာ
အလုပ်တွေကလည်း တစ်ပုံကြီး ရှိသေးသည် ။ ရုံးစောစော မဆင်းချင်၊
ညစာစားပွဲသို့သွားရန် အဝတ်အစားများကို အမျိုးသမီးက
ရုံးခန်းသို့ယူလာလျှင် ပိုပြီး အဆင်ပြေမည်။

သူ့မိန်းမက ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်းတစ်ဦး၏ သမီး။
အမျိုးသမီး၏ အသိုက်အဝန်းက သူ့အသိုက်အဝန်းထက်
အထက်တန်းကျသည် ။ သို့သော် စစ်ကြီးကြောင့် သူတို့ တစ်တွေ
အခြေပျက်ကုန်ပြီ၊ သူ့မိန်းမက စိတ်ဓာတ်မာကျောသည် ။ ရည်မှန်းချက်
မြင့်မားသည် ။ သူ့ကို တိုးတက်စေချင်သည် ။ အောင်မြင်စေချင်သည် ။
တိုးတက်အောင်မြင်အောင်လည်း အစွမ်းကုန် ကူညီပံ့ပိုးသည် ။

သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သာယာချောမွေ့သည် ။ သို့ပေမဲ့
ကျော့ပနာကတော့ အင်္ကျီဒီဇိုင်းထွင်သူ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ထံ
မကြာမကြာ သွားအိပ်သည် ။ ကောင်မလေးက ရွှင်သည် ။
ပျော်စရာကောင်းသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ယောက်ျားသားတစ်ယောက်အနေနှင့် သူ့ဘဝသည်
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းလှသည် ။

"ဖရော်မင်ဒင်ဆီက ဘာသတင်းထူးသေးလဲ မောင်"

သူ့အမျိုးသမီးက မင်ဒင်အမှုအကြောင်း သိပြီးလား။ ကော့ပနာက အလုပ်ကိစ္စများကို အမျိုးသမီးနှင့် အမြဲဆွေးနွေးညှိနှိုင်းလေ့ရှိသည် ။ အမျိုးသမီးထံမှ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများ မကြာခဏ ရတတ်သည် လေ။ ကော့ပနာက အီလဇေမင်ဒင် ပေးပို့သည့်သတင်းကို ဖောက်သည် ချသည် ။ ဒုတိယခြေလှမ်းကို လှမ်းတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည် ။

"ကောင်းတယ်။ သူတို့ လျှော့ပေးလာမှာ ပါ။ ကျွန်မကတော့ စိတ်ချပြီးသား။ ကောင်းပြီလေ၊ ရုံးခန်းကို ကျွန်မ ခြောက်နာရီခွဲ အရောက်လာခဲ့မယ်။ ဒါဆို မောင် အဝတ်အစားလဲဖို့ တစ်နာရီ အချိန်ရမယ်။ ကျွန်မတို့ နောက်ကျနေလို့ မဖြစ်ဘူး မောင်ရဲ့ "

"ကောင်းတယ်။ ခြောက်နာရီခွဲမှ တွေ့မယ်လေ"

ကော့ပနာက သူ့မိန်းမလေသံအတိုင်း လိုက်ပြောလိုက်သည် ။ သည် ညသည် သူ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးသည့်ည။ ညစာစားပွဲသို့ ကမ္ဘာ့ရင့် လွှတ်တော်အမတ်တစ်ယောက် လာလိမ့်မည်။ သည် အမတ်က ကော့ပနာဝန်ကြီးချုပ်လောင်းဖြစ်အောင် ကမကထ ပြုပေးနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည် ။ ထိုအချိန်တွင် အီလဇေမင်ဒင်က ဟူဒန်ဘူတာရုံတွင် ရထားပေါ်မှ ဆင်းပြီး စိန်ဘလေ့စ် စံအိမ်ကြီးရှိရာသို့ အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ရှေးရှုသွားနေ၏။

ဆိုဖီဘားနာဒ်သည် ကားမောင်းကြမ်းသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူက ပါရီမြို့မှ ဗာဆေးလ်သို့သွားသည့် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းလာသည်။ ။

လူးဝီသည် ကနဦး မိနစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံး စကားမပြောဘဲ ဆိုဖီနံဘေးတွင် ထိုင်လိုက်လာသည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ညနေခင်း ကားရှုပ်ချိန်ထက် စောထွက်လာခဲ့သည့်တိုင် လမ်းပေါ်တွင် ကားတွေ စီတန်းကျပ်ညပ်နေပြီ။

ဆိုဖီသည် သူ့မာစီဒီးကားကြီးကို စက်လွှတ်ပေးခွင့်မရ။ သူမောင်းနေကျ နှုန်းအတိုင်း မမောင်းနိုင်။ နောက်ဆုံး ကားလေးတွေ၊ ကားကြီးတွေ ကျပ်ညပ်နေသည့်နေရာကို ကျော်လာသည် နှင့် မာစီဒီးကားကြီး ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ ။ လူးဝီက ဆိုဖီကို လှည့်ကြည့်ပြီး..

"သိပ်အမြန်ကြီး မမောင်းနဲ့ လေကွယ်။ ခုလေးပဲ ရောက်တော့မှာပဲ"

"သမီးတော့ ကိုကိုကို နှလုံးနာ လာပြီ။ မေမေ ဒီကိုလာကို မလာသင့်ဘူး။ သူတို့ ကတော့ မေမေ့ကို ပြဿနာမရှုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်မှာပဲ"

"သူတို့ ဒီလိုသဘောမထားပါဘူး သမီးရယ်၊ ပြောကြစတမ်းဆို သူတို့ အတွက် ပြဿနာတွေ ရှုပ်ကုန်အောင် မေမေက လုပ်ခဲ့တာပါ။ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ပေါလ်ခများ တော်တော်ကြီး သောကရောက်နေပုံရပါတယ်"

"သောက ရောက်မှာပေါ့၊ သူ့ကောင်မ ဖရန့်ဆွာက သူ့ကို တွတ်ထိုးနေရောပေါ့၊ မောင့်နောင်ရေးအတွက် စဉ်းစားလေ။ အရှက်တကွဲကိစ္စတွေပေါ်လာရင် မောင့်အနာဂတ်

ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ စဉ်းစားပေါ့ဆိုတာမျိုးတွေလေ။ ဒီကောင်မ
ဘာတွေပြောမယ်ဆိုတာ သမီးနားထဲ ကြားယောင်နေပါတယ်
မေမေရယ်"

"သမီး သူတို့ နဲ့ ရန်မဖြစ်ဖို့ တော့ မေမေ့ကို ကတိပေးနော်၊ မေမေ
ပေါလ်နဲ့ စကားပြောမယ်၊ မေမေ ဘာလုပ်စေချင်လဲဆိုတာ
သူ့သဘောထား မေးကြည့်ရမယ်နော်"

"သူကတော့ သူ့ကို ကာကွယ်စေချင်မှာ ပေါ့"

ဆိုဖီ ဒေါသတကြီး ပြော၏။

"ဒါက ပြောနေစရာတောင် မလိုပါဘူး။ သူ ဒီမိန်းမကြီး
ပြောနေတာတွေကို ထိုင်နားထောင်နေမယ့်အစား နှင်ထုတ်လိုက်ရင်
ပြီးရော၊ သမီးမှားသွားတယ်။ သူ့တယ်လီဖုန်းလာတိုင်း သမီး မေမေ့ကို
ခေါ်ပေးခဲ့ဖို့ ကို မကောင်းဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မေမေ
ဘာပဲပြောနေနေ သူတို့ မေမေ့ကို ကိုးရိုးကားရားတွေ ပြောနေရင်တော့
သမီး သည်းခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး "

လူးဝီ ပြန်မပြော။ မနုဉ္ဏက တယ်လီဖုန်းထဲတွင် ကြားရသည့်
သားတော်မောင်၏ အသံမှာ တော်တော်သောကရောက်နေပုံပင်။
ပေါလ်သည် လို ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လူးဝီ လုံးဝ မျှော်လင့်မထား။
မင်ဒင့်မိန်းမသည် ပေါလ်ထံ တိုက်ရိုက်သွားလိမ့်မည်ဟု
သူလုံးဝမထင်ခဲ့။ သို့သော် အီလ်ဇေက ပေါလ်ဆီ သွားခဲ့၏။
ခေါင်းမီးတောက်နေသော ပေါလ်က တယ်လီဖုန်းထဲမှာ တော့
တတ်နိုင်သလောက် ထိန်းပြောပါသည် ။ စိန့်ဘလေ့ဇ်သို့ မေမေ
လာခဲ့ပါဦးဟု တောင်းပန်သည် ။

သူ့ဖေဖေ၊ သူ့မေမေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် လွန်စွာ

ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားလေ့ရှိသည့် ပေါလ်သည် အဖြစ်မှန်ကိုသာ သိသွားလျှင် ဘယ်လိုခံစားရလေမလဲ။ ဟိုမိန်းမက သားကို ဘယ်လောက်အထိ နောက်ကြောင်းတွေ ဖော်သွားသလဲ။

လူးဝီ ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ စိတ်မကောင်း။ မိမိအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်း မဟုတ်။ အပြစ်မဲ့ကလေးတွေအတွက်ပါ။ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းကိစ္စတွေသာ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ကုန်လျှင် သူတို့ လေးတွေ ဘယ်လောက်ရှက်ရှာကြမလဲ။ အဖြစ်မှန်တွေကိုသာ သိခွင့်ရပါက ဘယ်သူ့ကိုမျှ ထိမထင်ဆိုသည့် ဆိုဖီပင်လျှင် လောကကြီးကို တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းစွာ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါဦးမလား။

စိန့်ဘလေ့ဒ်သို့ သွားသည့် လမ်းသွယ်လေးထဲ ချိုးကွေ့ရောက်ရှိလာတော့ လူးဝီမှာ ရင်ထဲနှင့်နေအောင် ခံစားရသည် ။

သူ အလွန်မတန် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးခဲ့သည့် လမ်းကလေး။

သူ တစ်စက်မျှ မေ့မရနိုင်သည့် လမ်းကလေး။

သည် နေရာသို့ ပြန်မရောက်တာ ကြာတောင့် ကြာရှည် ရှိခဲ့ပြီ။ နှစ်ပေါင်းများ စွာ ကြာခဲ့ပြီ။

သားတော်မောင်နှင့် ချွေးမတော်က အိမ်ရှေ့မှ ဆီးကြိုနေကြသည် ။ သူ့ကို နမ်းရှုပ် နှုတ်ဆက်ကြသည် ။ ပေါလ်က သူ့ညီမ၏ မျက်နှာကြောတင်းတင်းကို မသိကျိုးကျွန် ပြုနေ၏။ ဆိုဖီက ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်။ အိမ်ထဲကိုသာ တန်းဝင်သွားသည် ။

"မေမေ အပေါ်ထပ်ကို အရင်သွားမလားဟင်၊ ပြီးမှ ပဲ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့နော်"

ချွေးမဖြစ်သူ ဖရန်ဆွာက ပြောတော့..

"အေး.. ကောင်းသားပဲ။ မေမေက ဘယ်မှာ အိပ်ရမှာလဲကွဲ့၊
အခန်းပြာလေးထဲမှာလား"

"အဲ.. မဟုတ်ဘူး မေမေ။ အခန်းပြာလေးမှာသမီး ခရစ်စတီယံ
အိပ်တယ်လေ။ မေမေက ဒုတိယအခန်းမှာအိပ်ပေါ့။ အဲဒီအခန်းလည်း
ပြန်ပြီး ပြင်ဆင်ထားပါပြီ။ ခုဆို လှလို့ ပလို့ မေမေရဲ့ "

လူးဝီက ချွေးမချောကို ပြုံးပြပြီး အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့၏။
သူ့သေတ္တာလေးကို အိမ်စေယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်က ဆွဲလာသည်
။ သူတို့ သားအမိသည် မှာညအိပ်ပါရန် ပေါလ်က ပြောထားသည် ။
သူတို့ ဆွေးနွေးရမည့်ကိစ္စက အလောသုံးဆယ် ဆွေးနွေးလို့ ရသည့်
ကိစ္စမျိုးမဟုတ်။

ကျောက်သားလှေကားထစ်များ အတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း
ကွေ့ပတ်တက်သွားသည် ။ အခန်းတံခါးပရောက်တော့
ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည် ။ သူ့အိတ်က အခန်းထဲ ရောက်နေပြီ။
အိမ်စေကြီးက တံခါးကို အသာဟပြီး လူးဝီအခန်းထဲအဝင်ကို
စောင့်နေ၏။ အိမ်စေကြီးက တံခါးကို အသာဟပြီး
လူးဝီအခန်းထဲအဝင်ကို စောင့်နေ၏။ သည် အခန်းလေးကို လူးဝီ
မမြင်ခဲ့ရသည် မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ အခန်းထဲသို့
လှမ်းဝင်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာ ဖြူရော်သွား၏။ သွေးဆုတ်သွား၏။
ဪ.. လွမ်းမောတမ်းတစရာတွေ ပြည့်လျှမ်းနေသည့် အခန်းလေး။
ရင်နှင့်ကြေကွဲစရာတွေ ပြည့်နှက်နေသည့် အခန်းလေး။

ဟိုတုန်းကနှင့်တော့ ဘာဆိုဘာမျှ မတူတော့ပါ။ နံရံအရောင်တွေ
ပြောင်းသွားပြီ။ ရှေးဆန်ဆန် ခုတင်ကြီး မရှိတော့။
လက်တန်းကုလားထိုင်၊ နန်းတွင်းသုံး ပရိဘောဂတွေ၊ စစ်ကြိုခေတ်၏

မလှမပ လိုက်ကာစတွေ ဘာမျှမကျန်တော့။ သူ့နောက်မှ
တံခါးပိတ်သွားသည် ။ အခန်းထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်း
ကျန်ခဲ့သည် ။

တစ်ရံရောအခါက ရော်ဂျာဆဲဗေ့ချ်၏ အိပ်ခန်းကလေး။

လူးဝီ ပြတင်းပေါက်ဆီ လျှောက်သွားသည် ။ အပြင်သို့ ကြည့်သည် ။

၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၏ နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ရော်ဂျာလည်း သည်
ပြတင်းပေါက်မှ သည် သို့ပင် ကြည့်ခဲ့ဖူးသည် လေ။

သူ့အကြောင်း လူးဝီ မတွေးခဲ့တာ ကြာပြီ။ သူ့အကြောင်း
သတိရတိုင်း ရင်မှာ စူးစူးနှင့်နှင့် ခံစားရလွန်းလို့ ပါ။

ကဲ.. ခုတော့ တစ်ခါက သူနေသွားသည့်အခန်းထဲသို့ လူးဝီ
ရောက်နေပြီ ဟန်ဆောင်မနေနိုင်တော့။ ခုတင်စွန်းတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။
ပြီးတော့ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်မိ၏။ သူ့မှာ ဟန်တွေ၊ မာန်တွေ
မရှိတော့။

ချွေးမတော်သူက အခန်းလေးကို လှလှပပနှင့်
နေချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားပါသည် ။ ဆေးရောင်တွေ
ပြောင်းသုတ်ထားပါသည် ။ သို့ပေမဲ့ ချွေးမတော်သည် အတိတ်၏
ပုံရိပ်များကိုတော့ ဆေးရောင်ဖြင့် ဖုံးအုပ်သုတ်လိမ်းပစ်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

အတိတ်၏ ပုံရိပ်များက လူးဝီ၏ အာရုံထဲတွင် ဝီဝီပြင်ပြင်
ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ပြန်ပေါ်လာသည် ။

သည် တော့ လက်ရှိအရှိတရားများ သည် ပင် မှေးမှိန်သွားသည်
ထင်ရ၏။

ရော်ဂျာဆဲဗေ့ချ်။

နောက်ပြီး စကြိုလမ်းအဆုံးမှာ တော့ ဟိန့်ဇ်မင်ဒင်၏ အခန်း။

နောက်တစ်ခန်းက ရေဂျီနေ၏ အိပ်ခန်း။

သူတို့ တစ်တွေအားလုံး သည် အိမ်ထဲမှာ ရှိနေသေးသည့်နှယ် သူတို့ ၏ အရိပ်များက လူးဝီ၏ အတွေးအာရုံကို စိုးမိုးနေ၏။ ထိုအထဲတွင် ရော်ဂျာဆဲဗေချ်က ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ လှမ်းကြည့်နေပုံကို လူးဝီမျက်စိထဲတွင် ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်နေရဆဲ။ လူးဝီမျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လိုက်၏။ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်၏။ ရော်ဂျာက သူငိုသည် ကို တစ်စက်ကလေးမျှ မခံနိုင်။ မကြည့်ရက်။ နောက်ဆုံး ခွဲခွာကြရခါနီးအချိန်တွင် ကြေကွဲရင်နင့်စွာ ငိုကြွေးမိစဉ်ကပင် ရော်ဂျာခမျာ နာကြည်းခဲ့ရသေးသည် လေ။

ထိုအခိုက် တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည် ။ ပြီးတော့ ပြန်ဖြေသည် ကို မစောင့်ဘဲ တံခါးပွင့်သွားသည် ။ လူးဝီ ထင်ထားသလို ဆိုဖီမဟုတ်ဘဲ သားတော်မောင် ပေါလ် ဖြစ်နေ၏။

"မေမေ၊ မေမေ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်နေတာ။ မေမေရယ်၊ ကဲ.. လာလာ၊ အောက်ထပ် သွားကြရအောင်။ ကျွန်တော်တို့ မေမေ့ကို စောင့်နေကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်းနဲ့ အဖြေရှာကြတာပေါ့ မေမေရယ်"

ပေါလ် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ပြော၏။ ပြီးတော့ သူ့မေမေ၏ ပခုံးကို ဖက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

အောက်ထပ် စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်မိသည် နှင့် ဆိုဖီနှင့် ဖရန်ဆွာတို့ မကျေမလည် ဖြစ်နေကြပြီဆိုသည် ကို လူးဝီ ခံစားသိရှိလိုက်ရ၏။ ဖရန်ဆွာက စန့်စန့်မတ်မတ် ထိုင်နေသည် ။

မျက်နှာ ပန်းရောင်လွမ်းလျက်၊ မျက်လုံးတွေ ဒေါသကြောင့်
တလက်လက် တောက်လျက်။ ဆိုဖီကတော့ အခန်းထဲတွင်
လူးလာတုံ့ခေါက် လျှောက်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းများ တွင် စီးကရက်တစ်လိပ်
တွဲလောင်းကျနေ၏။

"ကဲ.. ကဲ.. တို့ များအားလုံး ထိုင်ကြရအောင်ကွယ်၊ ပေါလ်ရေ
မေမေဖို့ ယမကာလေး တစ်ခွက်လောက်ကွယ်။ ဝီစကီနဲ့ ရေနဲ့ ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ပေါလ် တစ်ခုခု လုပ်စရာ ရှိသွားသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ
ရသွားသည် ။

"ဖရန်ဆွာနဲ့ ဆိုဖီကော"

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ခေါင်းခါပြသည် ။ လူးဝီက ပေါလ်ထံမှ
ယမကာခွက်ကို လှမ်းယူပြီး စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသည် ။ သည်
တစ်ခါ ချွေးမတော် ဖရန်ဆွာတစ်ယောက် ဆေးလိပ်ပြာခံခွက်
ကမန်းကတန်း ယူပြီး ပြေးမလာတော့။

"ဟိုမိန်းမက သားကို ဘာတွေ ပြောပြသွားသလဲတော့ မသိဘူး။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပြောတဲ့ အထဲမှာ သားတို့ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ
တော်တော်များများ ပါမယ်ဆိုတာ မေမေ တွက်ထားပြီးသားပါ"

"သူပြောတာ ကျွန်တော်တို့ မယုံပါဘူး မေမေ။ ဘာဆိုဘာမှ
အယုံအကြည်မထားပါဘူး။ အဲ.. ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာ
မေမေတို့ နဲ့ တိုင်ပင်ချင်တာလောက်ပါပဲ မေမေ"

"အဲဒီမိန်းမကြီး ပါးစပ်ပိတ်သွားအောင် မေမေသွားပြီး
အစစ်ခံပေးလိုက်ပါ ဆိုတာမျိုးတော့ မပြောနဲ့ ကိုကို။ ကိုကိုကို

အဲဒီလိုပြောဖို့ ကြံစည်ထားတယ်လို့ ကျွန်မကတော့ ထင်ထားတယ်"

ဆိုဖို့ သူ့အစ်ကိုကို ပက်ခနဲ လှည့်ပြော၏။
သူ့ယောက်မတော်သူကိုလည်း တူးတူးခါးခါး ကြည့်၏။

"မပြောပါဘူးဟယ်"

ပေါလ်က သူ့မိန်းမ၏ စူးစမ်းကြည့်များကို ရှောင်ရင်း ပြောသည် ။

"တို့ တစ်တွေ ချင့်ချင်ချိန်ချိန်နဲ့ တိုင်ပင်ကြမှာ ပါ။
မေမေစိတ်ဆင်းရဲရမယ့် အလုပ်မျိုးကို ဘယ်သူမှ မလုပ်ပါဘူး။ နင်
အဲဒီလို စွပ်စွပ်စွဲစွဲစကားတွေ ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး"

"သားတို့ ၊ သမီးတို့ မေမေ့ကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
ရန်ဖြစ်ဖို့ မလိုပါဘူးလေ။ အီလ်ဇေမင်ဒင်က သူ့ မေမေနဲ့
တွေ့ပြီးပြီဆိုတာ သားကို ပြောပြမှာ ပေါ့။ သူက မေမေ့ကို အကျပ်ကိုင်ဖို့
ကြိုးစားခဲ့တယ်။ မင်းကိုလည်း ဒီအတိုင်းပြောဖို့ သေချာပါတယ်။
သေချာတာတစ်ခုတော့ သူ့ဘက်က လျှော့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ။
ဒီတော့ တို့ များ ဆုံးဖြတ်ရမှာ က သူ အကျပ်ကိုင်တာကို
လျှော့ပေးမလား။ ဒါမှ မဟုတ် တင်းခံမလား"

"နောက်တစ်ခု စဉ်းစားသင့်တာက.."

ဖရန်ဆွာ ပထမဆုံးအကြိမ် စကားစပြောသည် ။ လူးဝီကို
ကြည့်လိုက်သည့် သူ့အကြည့်သည် ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
မကြည့်ခဲ့ဖူးသည့်အကြည့်မျိုး။

"သူ တောင်းဆိုတဲ့ အတိုင်း မေမေ မလိုက်လျောဘူးဆိုရင် မေမေ
လိပ်ပြာသန့်မလား ဆိုတာပါပဲ"

"သမီးပြောတာ မှန်တယ်။ အဲဒီတော့ ဆုံးဖြတ်စရာ တစ်နည်းပဲ

ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလဲဆိုတာ သားတို့ သမီးတို့
ကို ပြန်ပြောပြဖို့ ပဲ၊ အဖြစ်မှန်တွေပေါ့ကွယ်"

"မေမေ သမီးတို့ အဲဒါတွေ သိပြီ"

ဆိုဖို့ ဝင်ဟန့်ဖို့ စကားစဉ်။

"မသိဘူး သမီး။ သမီးတို့ တကယ်မသိကြသေးပါဘူး။ မေမေ
ခုပြောပြမယ်လေ။ ပြီးမှ မေမေ ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာ
ဆုံးဖြတ်ကြပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား"
